

DOOR BEDROG OMRINGD

*

CONSTANCE. J HAMPTON

*

*

*

*

*

Wellingtons Officieren Serie*
Uitgever: Hermesse James Boekerij Nederland
ISBN/EAN: 9789492980021 pdf

*

Edition MMXVIII-IV

*

Copyright/all author's rights 2018
Constance J. Hampton, Netherlands
Constance J. Hampton's right to be identified as the author of
this work has been asserted in accordance with sections 77 and 78 of
the Copyright Designs and Patents Act 1988

This book is a work of fiction. The names, characters, places and
incidents are fictitiously, and are not to be construed real in any way.
Any resemblance to persons, living or dead, actual events, locales or
organizations is entirely coincidental.

No part of this book may be used or reproduced in any matter
whatsoever without written permission, except in the case of brief
quotations embodied in critical articles and reviews.

*

© 2018 Auteur Constance J. Hampton/Hermesse James Boekerij

*

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in
een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in
enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door
fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande
schriftelijke toestemming van de auteur

*

Dit E-book is niet overdraagbaar. Dit E-book dat u via het
Internet hebt geladen mag niet worden verkocht, met anderen gedeeld
of worden geschonken. Niet-geautoriseerde reproductie of distributie

van dit werk onder copyright/auteursrecht is een strafbaar feit,
waarvoor u strafrechtelijk vervolgd kunt worden.

*

Niets van dit boek mag worden gescand, geladen of gedownload van websites of sites waar het delen van files plaatsvindt, of op welke wijze dan ook worden verspreid: elektronisch noch fysiek (door afdrukken) zonder de uitdrukkelijke toestemming van de uitgeefster
Hermesse James Boekerij.

*

Dit boek is geheel fictief (verzonnen). De namen, personages, plaatsen en gebeurtenissen zijn fictief, en mogen niet worden gezien als echt of bestaand op welke manier dan ook. Elke gelijkenis met personen, levend of dood, gebeurtenissen, plaatsen of organisaties berust op toeval.

*

Het gebruik van historische gebeurtenissen en personen in dit boek, is behalve de bekendheid van de persoon of de gebeurtenis in de geschiedenis, geheel fictief.

*

Copyright en auteursrecht berusten bij Constance J. Hampton *
Dit boek wordt uitgeven door Hermesse James Boekerij,
Nederland.

*

Alle rechten zijn gereserveerd.

Geen enkel deel van dit boek mag worden gebruikt of gereproduceerd op welke manier dan ook, zonder geschreven toestemming, behalve wanneer er sprake is van korte citaten in beschreven in artikelen of recensies over dit boek.

*

*

*

Hoofdstuk 1: EEN GRAF IN EEN ARMZALIGE KERK

-

Londen juni 1809, de kerk van St. Giles-in-the-Fields

-

Het zwarte kalfsleren laarsje tikte voorzichtig op de grote, grijze leemstenen plaat op de vloer van de kerk. Het laarsje leek te aarzelen toen de plaat bijna onmerkbaar bewoog.

De vrouw tilde haar rokken langs haar enkels omhoog, zodat ze de versleten plaat beter kon zien. Het lag midden in het pad, dat van de rijen banken voor de kerkgangers, naar het altaar op de verhoging leidde. Ze keek even naar het eenvoudige altaar dat ooit door een architect was ontworpen in de Palatijnse stijl, voordat haar ogen weer terug dwaalden naar het blok steen onder haar voeten.

Ze twijfelde er niet aan dat elke arme ziel die de kerk binnenliep minstens één vuile voet, hopelijk meer, op de plaat zette die de rottende lijken eronder bedekte.

De kerk van St. Giles stond als een hellehond op de weg naar de beruchte sloppenwijk van Londen: de Kraaienbuurt. Deze wijk was de beruchtste wijk van Londen, waar misdaad hoogtij vierde en waar vuiligheid de norm was. De kerk van St. Gilles was de ingang naar de hel.

Perfect! Het was helemaal perfect!

Achter de kanten, zwarte sluier kon ze nauwelijks haar sardonische glimlach verbergen. Ze wilde zoveel mogelijk spuug in haar mond verzamelen, om het dan op de steen onder haar te kwatten. Ze zou het hebben gedaan ook, als ze

niet had gezien dat iemand haar enkele banken verderop zat te bespieden.

De vrouw trok haar lippen in een onvrouwelijke grijns.

“Ik hoop dat je brandt in de hel, Vetzak!” fluisterde ze.

“Ik hoop dat je vlam vat en dat je smeltende gore vet weer terug mag groeien op je dikke rug, zodat je elke keer weer opnieuw lijdt.”

Ze deed een paar passen achteruit om de steen te bestuderen.

“Ik hoop dat ik op je nutteloze pik stond,” mompelde ze venijnig.

Ze kon het niet laten om haar voet op te tillen en hem heel hard op de steen te laten neerkomen. Ze gaf een gilletteje toen de plaat bewoog.

“Mevrouw?”

Ze herkende de stem van de enthousiaste jonge pastor en lichte met een hand de zwarte sluier op waarachter haar gezicht verborgen was. Met de andere hand verwijderde ze de verhullende zwarte sjaal die over haar schouders lag.

Voor haar stond de eerwaarde Simon Desmond, de onlangs beroepen pastor van de noodlijdende kerk van St. Giles. Hij had haar nog niet herkend, omdat zijn blik gericht was op haar ongepast lage decolleté.

De pastor was een knappe vent, met zijn ravenzwarte haar, dat om zijn oren krulde. Zijn kaak was ferm en vierkant en er scheen een licht in zijn ogen dat devotie uitstraalde.

Hij was niet groot, maar dat gaf hem de gelegenheid om regelrecht naar haar nauwelijks bedekte boezem te staren. Ze vroeg zich inwendig lachend af of hij zijn neus erin zou duwen.

“Eerwaarde Desmond,” murmelde ze, “ik hoorde u eerst niet.”

Simon Desmond viel bijna om van schrik, toen hij zijn nieuwste weldoenster eindelijk herkende. Haar décolleté was niet alleen onthullend maar ook bijzonder afleidend.

“Mevrouw Alexander!” had hij de tegenwoordigheid van geest om gedempt te zeggen, niet wetend waar hij eerst moest kijken: naar die prachtige blanke halve bollen, die elk moment uit haar lijfje leken te willen ontsnappen, of naar haar mooie hartvormige gezicht dat nu omringd was door de zwart kanten mantilla.

“Dus dit is zijn laatste rustplaats?”

Marguerite Alexanders stem was hees alsof ze haar tranen moest bedwingen.

“Ja, ja, inderdaad,” bevestigde de pastor met wringende handen, “ik had u gezegd dat het moeilijk zou zijn om een plaats voor hem te vinden in de kerk...”

Marguerite legde een vinger bedekt door een zwarte satijnen handschoen tegen haar onthullende décolleté.

“Maakt u zich geen zorgen, eerwaarde,” antwoordde ze schijnbaar ademloos, “ik weet zeker dat mijn man geen ander plaats had gewild...”

Om haar plotselinge ongepaste grijns te verbergen draaide ze haar gezicht weg van het licht, dat door de hoge gebrandschilderde ramen viel.

Hij zou niet ergens anders willen liggen! Ha! Als hij kon zou hij zich waarschijnlijk nu omdraaien in zijn ondiepe, nieuwe behuizing.

De kerk van St.Giles was de gruwelijkste begraafplaats in heel Londen. Als het regende dreven de lijken zo ongeveer weg uit de modder van de overvolle begraafplaats buiten. De stank van ontbindende, onvoldoende diep

begraven lichamen was een aanslag op elk ademend persoon. Bijna niemand kon die stank langer verdragen dan enkele minuten. Behalve zij.

Zij, Marguerite Alexander, ooit de weledelgeboren freule Marguerite Aurora Ross, dochter van de vroeg overleden baron Halkhead, stond zonder blikken of blozen in de kerk die stonk naar ontbindende lijken. Als het niet zo ongepast was zou ze hebben gedanst op het graf van haar kwelgeest, haar morsdode echtgenoot William Alexander. Ze kon alleen maar hopen, dat het Alexanders lijkengreur was, die op dat ogenblik een aanval deed op haar reukorgaan.

Oorspronkelijk had de eerwaarde geweigerd om haar echtgenoot te begraven in zijn parochie. Hij wilde hem wegens plaatsgebrek niet in de kerk leggen en hij kon hem ook niet kwijt in de overvolle begraafplaats. Hij had niet begrepen waarom ze haar man in St.Giles ter ruste wilde leggen. Iedereen wist immers dat er geen plaats meer was in de kerk.

Marguerite had hem een grote som geld aangeboden om haar man toch in de kerk te krijgen en ze kreeg uiteindelijk haar zin. De kerk in St.Giles was zo arm als de spreekwoordelijke kerkrat en werkelijk, hoe kon een pastor die al niet wist hoe hij rond moest komen van de aalmoezen die hij af en toe ontving, de laatste wens van een rijkwaard negeren? Als het de indringende wens van de weledelgeboren William Alexander was geweest om in de pittoreske kerk midden in Londen zijn laatste rustplaats te hebben, dan kon de pastor dat onmogelijk negeren.

Het graf was uiteindelijk nogal ondiep geworden en de grote kist had nauwelijks onder de steen in de grond gepast.

De grafsteen wiebelde omdat hij merendeels op de kist rustte, die scheef in het graf was terecht gekomen. Het was iemand anders' graf geweest, getuige het feit dat de grafsteen de naam droeg van een man die meer dan zestig jaar geleden het tijdelijke voor het eeuwige had verwisseld. Het was toevallig een andere William die in de rottende kist onder die van William Alexander lag. Je kon je voorstellen dat deze William een vredig einde had gevonden te midden van zijn familie in 1745, zoals op de steen stond vermeld.

William Alexanders eind was gruwelijk geweest. Hij had zich letterlijk doodgescheten op zijn onwelriekende toiletstoel, toen zijn zwarte hart en zijn vervette lever het begaven.

De stank was zo doordringend dat zijn eigen bedienden hun neus hadden dichtgeknepen, toen hij moest worden verplaatst om de nodige ritens voor zijn begrafenis te ondergaan. Zijn lijk was geel en groen gekleurd en had erger gestonken dan een hok vol vuile varkens.

Marguerite moest op haar onderlip bijten om niet weer te lachen bij de herinnering aan zijn bedienden, die ineens geen respect meer konden opbrengen voor hun morsdode werkgever. Het was allemaal zo... mensonwaardig geweest!

Oh, dat stinkende zwijn dat William heette, die nu wegrotte onder iemand anders' steen! Hoe verschrikkelijk! Hoe heerlijk!

Niemand was aanwezig toen zijn kist in het ondiepe gat in de kerk werd geplaatst. Niemand van zijn afgrijselijke vrienden had afscheid van hem genomen, geen van de andere vrekken, niemand van zijn Schotse familie, die alleen maar in groten getale naar de opening van het onbeschreven testament waren gekomen om de hand op zijn fortuin te leggen.

Ach wat een eenzame dood! Ach, wat was haar wraak toch zoet!

Ze was onderweg gegaan naar de begrafenis, maar haar veel te grote koets had voortdurend oponthoud ondervonden in de drukke straten van Londen. Ze had zelf minutieus de route gepland, die haar door de drukste of nauwste straten in Londen zou voeren. Haar onwillige koetsier had haar bevelen opgevolgd, omdat het nu niet verstandig zou zijn om zijn meesteres in haar nieuwe positie als zijn baas' weduwe niet te gehoorzamen.

De pastor was uiteindelijk genoodzaakt geweest om de begrafenisdienst zonder haar te beginnen en dat was precies haar bedoeling geweest. In juni kon een begrafenis nu eenmaal niet te lang worden uitgesteld en iemand na zes uur 's avonds begraven was ook niet zoals het hoorde. Daarbij moest het schema van kerkelijke aanbidding worden gevolgd en de volgende mis moest al over een half uur gelezen worden.

Het hielp natuurlijk niet dat de kist een geur verspreidde die zelfs de meest geharde doodgravers naar adem deed snakken. De weduwe had blijkbaar zo'n moeite gehad om afscheid te nemen van haar man, dat zijn ontbindende lijf enige dagen te lang bovengronds was gebleven. Ze had erop gestaan dat hij op een zondag moest worden begraven. Dat was op zijn minst wat schandelijk geweest: per slot van rekening begroef men alleen maar op weekdagen!

Haar zwart satijnen tasje was weer open gegaan en een groot bedrag was wederom van hand gewisseld.

De pastor realiseerde zich dat de bisschop het liefst ver van het kerkje in St. Giles weg bleef en dat hij vast geen bezwaar zou hebben, dat er extra fondsen werden ontvangen

voor de noodlijdende parochie of het even zo armoedige huishouden van de pastor.

Er werd aangenomen dat de weduwe niets had af geweten van bepaalde kruiden en een balsemmethode om de stank en het druppelen van vocht uit de kist te voorkomen. Er bleef voor de assisterende dragers niets anders over dan hun walging te onderdrukken en zodra dat kon zo snel mogelijk weg te vluchten van de oorzaak van de stank.

“Hoe gaat het met u, mevrouw Alexander?” vroeg de pastor nog steeds afgeleid, omdat hij zijn blik niet kon losrukken van haar omhoog geduwde borsten.

Ach ja, de pastor!

Ze had een jurk van één van haar dienststers moeten lenen om een middag door te brengen in een badhuis in St. Giles, om informatie in te winnen over de goede man.

Ja, hadden de vrouwen daar beaamd, de pastor was te goed voor deze wereld. Hij vond het zo moeilijk om ‘nee’ te zeggen tegen degenen die hem om zijn hulp vroegen en inderdaad de pastor was niet getrouwd.

Oh, ja hij had zijn kleine ondeugendheidjes, maar had elke gezonde man van vlees en bloed die niet? Hij mocht dan niet gezegend zijn met een groot lichaam (gniffel), maar hij had een gezicht als een engel, ach nee, maak dat Lucifer met dat gitzwarte haar!

Eén van de meisjes had haar verklapt dat de pastor, hoewel godsdienstig en serieus, niet in staat was geweest om zijn handen af te houden van zijn mollige wasvrouw. Hij had gesuggereerd dat een huwelijk misschien in de kaarten lag, nadat hij in het kerkregister had gezien dat ze met een zeeman was getrouwd. Dat had Marguerite als een kleine tegenslag ondervonden. Het laatste wat ze wilde was om een

serieuze man te strikken voor haar eigen weinig serieuze plannen.

Wat haar uiteindelijk overhaalde om Simon Desmond toch te vragen haar man te begraven met in haar achterhoofd om de goede man te verleiden, was de bewering dat de man niemand ‘paalde.’ In normale bewoordingen betekende dit dat de pastor graag wriemelde en aanraakte, maar dat hij weigerde om zijn geslachtsdeel in de vrouwen van zijn parochie te steken. Blijkbaar had hij de bewoording ‘vleselijke kennis’ beperkt tot de ‘vleselijke penetratie’ en niet tot de verrukkingen van aanraken, zoenen en zuigen.

Die woorden hadden Marguerite een onverwachts gevoel van verlangen bezorgd, van in haar hoofd tot een heel gevoelige plek tussen haar benen. Ach, lieve God, maar aanraken, zoenen en zuigen zouden niet zo bezwaarlijk zijn als een moeilijk te verklaren baby meer dan tien maanden na de dood van haar man.

Verdere vragen hadden haar de informatie opgeleverd, dat de pastor hield van ronde blanke borsten (iets waar ze zelf in overvloed van had). De vrouw had het niet kunnen nalaten om hard te giechelen. Marguerite vermoedde dat ze nog enige saillante details achterhield.

De vrouw wilde nog wel kwijt dat hij gek was op vrouwen in het zwart. Marguerite moest een triomfantelijke glimlach onderdrukken: wat hij wilde was blijkbaar wat zij hem allemaal kon geven en meer. Als een laatste wraakneming op haar dode Nemesis zou ze de pastor die hem had begraven verleiden. Dat was de reden geweest dat ze die morgen naar de kerk was gekomen in een laag uitgesneden zwarte japon.

Ze had geweten dat hij in de kerk zou komen opdagen zodra hij haar koets met de enorme koetsier zag verschijnen.

Dat soort rijtuigen werd nu eenmaal niet vaak waargenomen in St. Giles. Uit veiligheidsoverwegingen had ze drie gewapende lakeien mee genomen. Het zou anders te verleidelijk zijn voor de alom aanwezige dieven van de Kraaienbuurt om haar koets te ontmantelen en alles te stelen wat er aan los of vast zat.

Ze draaide zich weer om naar de pastor met een verdrietig gezicht. Ze wist nu dat zulke emotie bij hem altijd de juiste reactie ontlokte.

“Ik geloof dat ik flauw ga vallen...” fluisterde ze met een zwak gebaar van haar zwart gehandschoende hand.

Ze deed alsof ze elk ogenblik neer kon zijgen op de vloer. Onmiddellijk voelde ze zijn armen om haar middel.

Pastor Simon Desmond was afkomstig uit een goede familie: zijn vader was een landjonker in Kent. Simon was de derde van zeven kinderen en was altijd voor een religieus beroep voorbestemd.

Hij was nog maar zesentwintig toen hij werd beroepen naar een dorpje in Sussex. Daar leerde hij een rijke weduwe kennen die hem verleidde en gebruikte, totdat ze iemand anders tegenkwam die rijker en ouder was en een veel hogere positie dan Simon in de kerk bekleedde. Simon beging de fout om haar te stalken. Zijn verontwaardiging over de houding van zijn vroegere liefde was tot in de wijde omtrek waar te nemen en het duurde niet lang of zijn ongepaste gedrag kwam de bisschop van zijn parochie ter oren. Simon werd terstond de keuze gesteld: of hij moest naar een parochie ergens in Northumberland verdwijnen, of hij kon naar St. Giles gaan.

Hij had wijselijk voor de parochie in Londen gekozen, ook al was St. Giles zo ongeveer de ergste plaats om naartoe

beroepen te worden. Het was er smerig, het krioelde er van de misdadigers en het lag in de armste wijk van Londen.

Aan de andere kant waren de inwoners van St. Giles bepaald werelds: ze vertrokken geen spier als je overmatige belangstelling toonde voor mollige meisjes. Ze verwachtten eerlijk gezegd niet anders van een jonge pastor.

Zijn achtergrond beschermde hem in zekere mate tegen de ambities van jonge vrouwen die graag zijn bed en huishouding met hem wilde delen, nadat hij een toepasselijke gouden ring om hun vinger had geschoven. Waar Simon vandaan kwam trouwde nu eenmaal niet met wat er in de Kraaienbuurt woonde.

Hij had al gauw geleerd om zijn handen in de parochie zelf thuis te houden. Hij was zo verstandig om zich niet bij de veelvuldige gevallen vrouwen uit de buurt te vertonen, behalve om ze de biecht af te nemen of ze bij te staan in het uur van de dood.

De veelvuldige keren dat hij voelde dat zijn mannelijke lusten de overhand gingen krijgen, deed hij zijn pastors' boordje af en verdween hij in de anonimiteit van de hoerenlopende menigte in de buurt van Covent Gardens. Hij moest dan vaak zijn betaalde contract voltooien tegen een muur in een steeg, nadat hij het condoom had omgedaan dat hem was gegeven door zijn vroegere minnares. In ieder geval was zijn behoefte aan vleeselijke penetratie dan weer voor een tijdje gestild. Het was nu eenmaal zo dat het beroep van pastor hem er niet voor behoedde, dat hij vaak geil was. Zonder het pastorkleed dacht hij aan zijn gelofte van relatieve kuisheid te kunnen voldoen, zolang hij zich maar buiten de grenzen van zijn parochie bevond. Daarbij was één ding wel zeker: hij had geen roeping, maar een baan.

De bijna flauwvallende weduwe, die onder andere omstandigheden ver buiten zijn bereik lag, leunde tegen zijn onderarmen aan. Hij bedacht zich verrukt dat zijn dromen bezig waren werkelijkheid te worden. Hij had al menige erotische droom en de daaruit voorvloeiende beschamende handelingen met haar gedeeld.

Hij liet zich door haar indolente houding niet langer voor de gek houden: hij begreep dat ze gevoelens van lust voor hem koesterde. Zodra hij haar overeind hielp, liet hij zijn hand langs haar geëtaleerde borsten glijden. Haar glimlachje bevestigden hem, wat hem al duidelijk geworden was en het enige wat hij kon doen was haar uitnodigen voor een versterkend kopje thee in de pastorie.

Pas toen ze even haar blik naar de grafsteen wendde, waaronder het ontbindende lichaam van haar man rustte, kreeg hij een glimp te zien van een wraakzuchtige uitdrukking op haar verder exquisiete gezicht.

Pastor Desmond was niet onbekend met wraakgevoelens en vond het niet erg om daarvoor gebruikt te worden. Per slot van rekening was zijn leven ook geen sinecure.

Deze arme weduwe trok hem aan als een magneet. Hij gebruikte het woord 'arm' in figuurlijke zin, omdat hij ondertussen had ontdekt dat ze één van de rijkste vrouwen van het land was geworden sinds haar man zich stinkend naar stront had teruggetrokken uit deze wereld.

-

*** Uit het dagboek van Marguerite Aurora Ross. ***

-

3 juni 1809

-

Lief Dagboek,

-

Welkom in mijn leven.

Ik durfde je nooit te hebben toen de Vetzak nog leefde. Ik weet dat iedereen in zijn huishouden, mij bespioneerde. Ik vermoed dat de arme meneer Baines, zijn agent, strikte orders had om elk detail over mij, dat interessant zou kunnen zijn, moest doorbrieven aan de Vetzak.

Natuurlijk had ik je in bewaring kunnen geven bij Rose, mijn trouwe kamenierster, maar ik belastte haar al erg genoeg met de uitgeknipte artikeltjes over H.A. en ik wilde haar niet nog meer van dat soort geheimen opdringen. Daarbij zou de Vetzak arme Rose ongetwijfeld hebben gestraft als hij had gehoord dat ze mijn meest intieme gedachten ergens verborg.

Hij had een hardgrondige hekel aan Rose en het was duidelijk dat het wederzijds was. Ik weet dat hij het haatte om die ene huwelijksvoorwaarde van mij te moeten accepteren voordat ik met hem trouwde: dat Rose bij me zou mogen blijven tot één van ons beide het leven zou laten.

Ach, wat walgde Rose ervan dat mijn op geld beluste ouders mij aan de Vetzak verkochten. Maar wie waren wij, dat wij daar tegen in konden gaan?

Wat ik graag aan papier had willen toevertrouwen in de bijna vier jaar van mijn ‘gevangenschap’ in de Berkeleystraat was zijn ergernis over het feit, dat hij wel opwinding voor me voelde, maar dat hij, zodra hij zich in mijn buurt bevond zo impotent was als een eunuch.

Ik had graag de feiten over zijn onredelijke jaloezie willen optekenen, bijvoorbeeld als een jonge man mij twee keer durfde aan te kijken. Per slot van rekening leed ik niet aan lepra en mannen staarden altijd naar me. Ik weet dat het komt omdat ik in de ogen van de meeste mannen mooi ben,

maar laten we wel wezen; dat was precies de reden waarom de Vetzak met me trouwde.

Ik heb zo vaak in mijn kamer moeten eten omdat hij niet wilde dat zijn klanten naar me keken tijdens het diner. Ik begreep nooit, dat hij zich ergerde aan het feit dat ze misschien wel lustgevoelens voor me koesterden, omdat ik dat nooit in de gaten had. Ik was dom en naïef op dat gebied.

Helaas, dat was wat ik was toen ik met de Vetzak trouwde: dom, naïef en op geld belust.

Hoeveel dagen heb ik opgesloten gezeten in dat afschuwelijke huis, omdat hij er bang voor was, dat ik zomaar zou glimlachen naar de straatveger en dat ik zou toestaan, dat hij me ergens zou pakken, alsof ik een ordinaire straatmeid was?

Waarschijnlijk zou ik hebben beschreven, dat ik alleen het huis mocht verlaten als het niet anders kon. Bijvoorbeeld die keer, dat we moesten dineren bij de burgemeester omdat Londen en de Prins van Wales geld nodig hadden.

Ik kan niet zeggen wat een hekel ik had aan zulke uitnodigingen. Hij nam altijd wraak op me zodra we thuiskwamen, thuis als in mijn gevangenis. Hij was zo'n verschrikking! Het enige wat mij troost is dat hij nooit, nooit in staat was om een man bij me te zijn.

Maar vandaag kon ik me eindelijk op hem wreken. Vandaag stampte ik rond op de steen die zijn stinkende, dikke lichaam bedekte. Vandaag wilde ik er zeker van zijn dat hij echt op de afschuwelijkste plek in London begraven lag, de plek waar de lijken zelfs geen rust kennen omdat ze op de gruwelijkste manier liggen opgestapeld om dan bijna de deur uit te spoelen als het hard regent.

God zal me lief hebben, maar ik dacht zelfs dat ik hem rook!

Oh, maar dat rottende lichaam zal niet lang voor deze wereld zijn. Hij zal ontbinden met de snelheid van een bliksemflits, net zoals die apotheker me heeft beloofd toen hij me dat poeder verkocht dat ontbinding bevordert. Ik heb het over hem uitgestrooid zodra hij naakt en armzalig in die lekkende lijkst lag.

-

Die knappe pastor nodigde me uit voor een kopje thee. Hij ziet eruit als een engel, maar hij kan dingen met je kan doen die zelfs de duivel aan het blozen zouden maken.

Het was allemaal net zoals de wasvrouw me had verteld hoe het kon zijn. Godallemachtig, hij bracht me tot de poorten van het paradijs met zijn handen en zijn tong!

Zal ik er hier over schrijven? Ach, waarom ook niet. De Vetzak zal het nooit meer kunnen lezen: hij is dood, dood, dood!

-

Ik heb het weleens op plaatjes gezien in één van die boeken die de Vetzak in zijn kleedkamer verborgen hield. Ik had alleen nooit verwacht dat het zo... heerlijk kon zijn! Hoe kon ik voorzien dat het iets zaligs is om daar op je meest intieme plekje te worden gelikt? Ik had eerst mijn ogen gesloten tot ik ontdekte dat hij tegelijkertijd heel hard over zijn stijve staf wreef met zijn beide handen. Ik dacht dat die stijfheid vreemd was, maar de wasvrouw verzekerde me dat bijna alle mannen dat hebben als ze maar erg opgewonden zijn. Ik heb haar daar later vragen over gesteld en ze vertelde me alles voor maar een enkele pond. We hebben er in het rijtuig over zitten praten. Ik had Crowley

opdracht gegeven om haar te zoeken en ze was gelukkig in de buurt.

Moet je je voorstellen dat de hele buurt was uitgelopen om naar mijn koets te gapen, terwijl ik met de wasvrouw over deze ondeugende dingen zat te praten! Die Meg was helemaal niet verlegen en ik was zo blij eindelijk dingen te horen over iets wat zo normaal blijkt onder alle mensen, maar waarover iedereen tegenover mij altijd zweeg, omdat ik zogenaamd een respectabele vrouw ben.

Ik vraag me af of Rose ooit iets van deze dingen afgist. Ze was ooit getrouwd, maar ik geloof dat het vóór mijn geboorte was. Ik kan me niet herinneren dat er ooit een man in de buurt was, toen ze voor mijn moeder en stiefvader werkte.

We hebben een eigen wasvrouw in Berkeleystraat, maar ik heb Meg toch een baan bij mij thuis aangeboden. Ik was stomverbaasd dat ze weigerde voor me te werken, maar ze zei dat ze net een nieuwe relatie had met iemand en dat ze hoopte dat hij bij haar in zou trekken.

Ze woont bij haar moeder ergens in de Kraaienbuurt. Haar eigen man is nooit van een zeereis naar het Verre Oosten terug gekomen, omdat hij schijnt te zijn verdronken bij Aden, waar dat ook mag liggen.

Kan je nagaan dat ze liever in de achterbuurten van Londen woont dan in mijn gerieflijke huis in Mayfair!

Ik heb haar laten zweren dat ze nooit iemand over ons gesprek zou vertellen. Daar moest ze om lachen. Ze zei dat iedereen dat soort dingen allang wist.

Nou ja, ik wist natuurlijk dat je dat ding soms in je mond moest nemen. De Vetzak dwong me ertoe. God en alle engelen in de hemel, hij stonk en smaakte verschrikkelijk vies, vooral daar! Ik wist onderhand dat hij

baden verafschuwde en dat zijn oude, stomme knecht hem daar nooit mocht wassen. Dat was vast mijn straf om boete te doen voor mijn gretigheid om rijk te zijn, waardoor ik me liet overhalen om met de Vetzak te trouwen. Niet dat mijn ouders er niet alles aan deden om me ervan te overtuigen dat een huwelijk met Alexander het beste voor me was.

Rose vindt dat ik gedwongen werd, maar dat ‘ja, ik wil’ kwam uit mijn eigen mond in die kapel vier jaar geleden, nietwaar?

Zelfs toen Hengist me vroeg om met hem weg te lopen na die ene kus zag ik al dat geld voor me en heb ik geweigerd onder het mom dat ik William nu eenmaal mijn woord had gegeven.

Oh, Hengist! Oh geweldige Viking van mijn dromen! Ik was nog maar achttien en dacht dat de straten geplaveid zouden zijn met goud als ik maar met de Vetzak trouwde! Mijn Viking was toen net kapitein in het leger geworden en ‘alleen maar’ de tweede zoon van de graaf van Loghaire.

Natuurlijk zou hij best een goede vangst zijn geweest voor iemand als ik. Ik ben alleen maar een freule omdat mijn vader een baron was. Maar mijn ouders wilden niet eens aan Hengist denken als huwelijkskandidaat omdat al het geld van het graafschap naar zijn oudere broer zal gaan. Ze vroegen zich zelfs af of er voor hem geld zou zijn om te erven, want Loghaire scheen zijn landerijen slecht te beheren en hij en zijn oudste zoon waren bekende gokkers, die nooit leken te winnen.

Het was kommer en kwel daar, want de oude graaf heeft een ongeluk gehad waardoor hij geestelijk achteruit vloog. Ik hoorde dat hij nu niet meer is dan een plant die door zijn bedienden in leven wordt gehouden, maar ik vind dat moeilijk te geloven.

Moeder en Lord McKenna hadden op dat moment hard geld nodig, niet later, dus het was gauw beslist. Ik begrijp dat na mijn huwelijk met de Vetzak al hun schulden door mijn geëerde echtgenoot werden betaald. Tenminste, dat heeft meneer Baines een keer gesuggereerd.

Ik begrijp nu ook dat mijn ouders met één been in het armenhuis stonden, of nog erger: de Schuldenaren-gevangenis.

Ik kon er destijds echt niet meer tegen: dat gejammer en gehuil over onze toekomst als ik niet een huwelijk aanging met een rijke vent. Ik zei dus ‘ja, ik wil’ omdat ik dacht dat met hem trouwen betekende dat ik een prachtige jurk te dragen zou krijgen, met de belofte van veel meer in de toekomst, en dat ik in een prachtig huis zou wonen en altijd een mooi rijtuig en veel bedienden zou hebben. Idioot dat ik was! Al die dingen zijn alleen maar uiterlijkheden en ik verwachtte niet dat ik door mijn gretigheid in een zelf gemaakte hel terecht zou komen.

Rose probeerde me te waarschuwen, maar mijn moeder stuurde haar tijdelijk weg naar haar familie toen de voorbereidingen voor het huwelijk in volle gang waren.

Mijn moeder speelde echt een verachtelijk rol. Het kon haar niets schelen wat voor toekomst ik tegemoet ging met William, ze dacht alleen maar aan de voordelen die mijn huwelijk h  r zou brengen. Ze weigerde zelfs om meer over mijn huwelijks plichten te vertellen dan dat ik op mijn rug moest gaan liggen, mijn benen wijd moest spreiden en aan de juwelen moest denken die ik zou krijgen zodra ik mijn man een erfgenaam gaf.

Had ik maar met de wasvrouw kunnen praten voordat de Vetzak zijn wellustige blik op mij richtte, of had ik Simon maar ontmoet voordat de huwelijksceremonie plaatsvond.

Ik wist niet hoe fijn het samenzijn met een man kon zijn. Simon is zo anders dan die ouwe aap wiens weduwe ik nu ben: hij ruikt schoon en fris en hij heeft sterke armen en een borst zonder van dat grijze krullende haar!

Natuurlijk waren dat soort ervaringen vóór mijn huwelijk onmogelijk geweest. In Edinburg leefde ik in een soort gevangenis waaruit ik alleen kon ontsnappen als ik naar de leeszaal ging of naar de kerk; daar zorgde mijn moeder wel voor.

-

Ik moet me haasten, want meneer Baines komt me zo uitleggen hoe het huishoudboek werkt. Hij gaat me ook dingen uitleggen die investeringen heten. Hij vindt dat ik dat allemaal moet weten omdat ik nu aan het hoofd sta van Alexander & Stephens.

Ik vind het allemaal behoorlijk ingewikkeld.

Rose vindt het maar niks dat ik iets over deze dingen weet, maar ik vind het best interessant en ik verveel me nu tenminste niet voortdurend.

Misschien zijn de motieven van meneer Baines wat minder goed, dan het lijkt, maar dat kan me niks schelen. Ik ben nog nooit op een scheepswerf geweest en ik geloof niet dat ik dat wil ook. Ik begrijp dat hij probeert om enkele van de scheepswerven te verkopen. Hij ziet liever baar geld dan bezittingen waarvan niemand echt weet hoe ze moeten worden beheerd. Enfin, ik zal het wel zien.

-

Morgen zie ik Simon weer. Ik kan haast niet wachten!

Ik moet een huurkoetsje naar het St. James park nemen, waar hij op me zal wachten en dan gaan we samen een ritje maken. Oh wat kijk ik er naar uit! Vooral naar zijn speciale

behandelingen. En dat in een huurkoets! God wat ben ik
toch een wellustig mens geworden!

**

Hoofdstuk 2: EEN OPENBARE EXECUTIE

-

Londen, de executieplaats voor de gevangenis van Newgate, 23 november 1809

-

De mensenmenigte voor de Old Bailey gevangenis werd helemaal gek toen de veroordeelden eindelijk door de ‘Deur van de Veroordeelden’ naar het schavot werden geleid. De massa bewoog hevig heen en weer om maar alles te kunnen zien wat zich voor de draagbare galgen afspeelde. Ze duwden, trokken en sprongen, terwijl ze naar de veroordeelden schreeuwden, vloekten, gilden en loeiden in alle dialecten die het Britse Koninkrijk rijk was.

Heel even leken de verschillen in rangen en standen te verdwijnen toen iedereen instemde met de spreekkoren: heren van stand, po-legers, hoeren, winkelmeisjes en huisdienaren.

“Retennaaiër, retennaaiër!” brulde de massa, die al op dat vroege uur stonk naar goedkope gin en zuur bier, in wilde heftigheid

Een groepje dronken hoeren probeerde door het cordon van soldaten, dat vlak bij het schavot met lansen een nette executie probeerde te bewerkstelligen, heen te breken,

De soldaten grijnsden en riepen banaliteiten naar de vrouwen, terwijl ze hen terug duwden in de menigte. Ze grepen hen vast bij hun hangborsten, hun al te magere achterwerken en de ongewassen delen die ze voor hun beroep gebruikten. De vrouwen gilden en giechelden terwijl ze opletten wie ze na de executie het gemakkelijkst zouden kunnen versieren. Iedereen wist dat executies mannen konden veranderen in bronstige beesten, die niets anders

wilden dan hun eigen miserabele leven vieren met een goede wip tussen de dijen van een ranzige hoer.

De drie gevangenen struikelden de korte trap op die naar het platform met de galgen leidden. Hun polsen waren voor hun borst gebonden, terwijl een dik touw hun armen, schouders en buik stil hielden zodat ze zich nauwelijks konden bewegen. Ze droegen de verplichte witte slaapmutsachtige kappen over hun haar die hen een onschuldig aanzien gaven.

De drie gevangenen rilden van angst, niet alleen vanwege hun naderende dood maar ook voor de luidruchtige vijandige menigte die hen bekogelde met stinkend afval en rottende groenten.

“Moet je die wijven zien!” gromde Lord Morven.

Hij staaarde naar een groep slonzige vrouwen die zonder aarzeling stinkende uitwerpselen naar de doodsbleke veroordeelden gooiden.

Het was duidelijk dat hun belangrijkste doelwit de veroordeelde homo was, die zich trachtte te verbergen achter de gevangenisdominee.

“Gaat u alsjeblieft naar achteren!” riep de stinkende man naast de Burggraaf, “We hebben hier allemaal hetzelfde geld voor betaald, ja?”

Philip verschoof zijn stoel enigszins, zo dat hij in ieder geval wegdraaide van de man die waarschijnlijk in jaren geen water en zeep had gebruikt.

Hij plukte zijn geparfumeerde zakdoek uit zijn mouw en drukte hem dankbaar tegen zijn gemartelde reukorgaan. Dat had hij al eerder willen doen: vanaf het moment dat hij de kleine onwelriekende kamer was binnen gekomen, maar Jefferson had hem gezegd om vooral niet al te veel op te

vallen tussen dit publiek. Geparfumeerde zakdoeken konden een aristocraat makkelijk verraden.

Philip dacht boos dat Jefferson wat hem betrof door de grond kon zakken. Hij verborg zijn neus diep in het schone linnen en inhaleerde dankbaar de geur van zijn aftershave.

De twee mannen tegenover Philip leunden zo ver als ze konden uit het raam, terwijl ze de nieuwe protesten van de dikke stinkerd negeerden.

“Oakden staat te pissen!” merkte degene die het dichtsbij het raam zat met duidelijke verachting op, “Goorlap! Zie je’t? Er ligt pis op de vloer en zijn kruis is zeiknat.”

De fat naast hem grinnikte. Hij was alleen maar gekomen om een homo op onwaardige wijze te zien hangen en wreef zich in de handen nu hij klaarblijkelijk zijn zin kreeg.

“Dat zal hem leren om zijn lul in een vent z’n kont te stoppen!”

Meester Jefferson keek grimmig voor zich uit. Hij staarde naar de drie mannen op het schavot, die nu aan het bidden waren met de gevangenispastor, terwijl de beul al begonnen was om de stroppen om hun nek te leggen. Hij rukte en trok aan hen, terwijl hij negeerde dat de mannen diep geconcentreerd hun laatste gesprek met God voerden.

De mensenmenigte stampte met de voeten en brulden en gilden, zonder een greintje respect te tonen voor de laatste woorden van troost die de veroordeelden mochten horen.

Meester Jefferson beet op zijn lippen toen enige ruwe, hardvochtige, vuile wijven de biddende mannen met paardenstront bekogelden. Hij probeerde zich maar niet voor te stellen hoe het moest zijn om te moeten sterven voor de ogen van een harteloze menigte Londenaren, terwijl de

pis van je broek droop en je bekogeld was met allerlei gore projectielen.

Hij had, behalve een waarschuwing aan het adres van Lord Morven ‘om zich zo onopvallend mogelijk te gedragen’ geen woord meer geuit sinds ze plaats hadden genomen voor het raam met een direct uitzicht op het schavot. Het was al erg genoeg dat hij voor de aankoop van de kaartjes voor dit gruwelijke schouwspel had moeten zorgen. Hij had ze laten halen door een klerk van zijn kantoor, zodra bekend werd wanneer de homo zou hangen.

Jefferson verafschuwde het favoriete tijdverdrijf van de Londenaren: het bijwonen van executies met zoveel mogelijk stampij. Hij was nog steeds verontwaardigd over het verzoek van zijn cliënte om Lord Philip Morvern deze specifieke executie zo dicht mogelijk te laten bijwonen.

Philip slaakte een sombere zucht. Hij vroeg zich af waarom hij hier eigenlijk zat: wachtend tot drie mensen zouden worden opgehangen. Hij had wel een idee wie hem dit had aangedaan. Hij staarde naar Oakley die nu stond te huilen met wijd open mond.

Hij moest nodig pissen, maar was benauwd dat de andere toeschouwers in de kamer zouden denken dat hij te bang was om te kijken als hij nu achter het kamerscherm verdween.

De veroordeelden kregen een zak over hun hoofd getrokken, waarna er gewacht werd tot het luik zich onder hen opende.

Philip vouwde een been over het andere, waardoor hij hard tegen zijn geslachtsdeel drukte, hopen dat hij niet Oakden's bizarre voorbeeld zou volgen en zijn fluwelen broek zou bevullen.

Het was buiten ijskoud en omdat het raam open stond werd de temperatuur in de kamer er niet beter op, ook al had de eigenaar van het huis de haard aangemaakt terwijl er een pan met hete rum punch stond te borrelen op een kleine zijtafel.

Philip klemde een ijskoude hand om een beker met punch die lange tijd geleden nog warm was. Met zijn andere hand hield hij nog steeds zijn zakdoek tegen zijn neus gedrukt, vooral omdat de stinkende man naast hem geagiteerde bewegingen begon te maken en zo zijn doordringende geur door de hele kamer verspreidde.

“Hij staat te janken, de smeerpijp!” merkte de man tegenover Philip grimmig op.

Richard Oakden had zijn tranen niet in kunnen houden voordat hem de veroordeelden kap over het hoofd werd getrokken.

Zodra alle drie veroordeelden het zicht was ontnomen door de stoïcijnse beul begon de menigte te joelen en te krijsen.

“t Kan nu niet lang meer duren!” riep de fat naast het raam opgewonden.

Philip knarste zijn tanden en sloot vastberaden zijn ogen.

Toen hij ze weer opende zag hij dat de drie lange touwen strak hingen, terwijl de veroordeelden tot hun middel in het gat hingen van het luik dat onder hen was opengeklapt.

“Burnskill heeft de homo verkeerd opgehangen!” riep de man tegenover Philip, “Zie je: het touw draait nog!”

Philip voelde zijn maag omhoog komen. O, Jezus, Oakden’s nek was niet gebroken door zijn val door het luik en hij werd nu langzaam door het touw gewurgd.

“Burnskill zal nu wel aan zijn benen hangen om zijn nek alsnog te breken,” merkte Jefferson bezorgd op.

“Eigen schuld dat ‘ie nou al Oakden’s pis en schijt over zich heen krijgt,” mompelde de fat, “hij heeft het natuurlijk expres gedaan. Hij haat homo’s. Ze hoorden hem dat zeggen toen de veroordeelden gisteren naar de veroordeeldenkamer werden gebracht!”

Hij keek trots om zich heen nu hij deze informatie met zijn kamergenoten had gedeeld.

De dikke man naast Philip boerde alleen maar en nam vervolgens een flinke hap uit de vleespastei, die niemand anders wilde eten. Hij kauwde met langzame bewegingen terwijl hij met een hardvochtig gezicht naar het schavot staarde.

Meester Jefferson kuchte en trok een afkeurend gezicht. Hij vervloekte zijn cliënte, die hem en Philip aan dit barbaarse schouwspel had blootgesteld. Oakden probeerde wanhopig om die ene ademtocht te krijgen die nooit meer in zijn bereik zou liggen, terwijl harteloze toeschouwers hem uitjouwden nu hij een langzame strijd met de dood voerde. Natuurlijk had de verdomde beul het allemaal opzettelijk gedaan! Iemand die een nieuwe heksenjacht voerde tegen homoseksuelen had hem er waarschijnlijk voor betaald om Oakden’s doodsstrijd zo lang mogelijk te laten duren.

Hij keek naar het schavot en zag met afschuw dat Burnskill achter de homo stond met een spottende uitdrukking op zijn gezicht, terwijl de arme man nog steeds bewoog. De beul had het dus niet nodig gevonden om onder het schavot te kruipen om hangend aan Oakden’s benen de man alsnog uit zijn lijden te helpen.

Philip staarde naar het bewegende touw tot het uiteindelijk stil viel, maar hij zag eigenlijk niets. Hij klemde nog steeds zijn zakdoek tegen zijn neus.

De menigte in de straat leek wat te zijn gekalmeerd nu de drie veroordeelden dood waren. Sommige mensen keken nog naar de drie lichamen, anderen haastten zich weg van de executieplaats. Per slot van rekening was het al lang een nieuwe dag en het werk wachtte.

Alleen de luilakken, degenen die 's nachts werkten en de straatkinderen konden het zich permitteren om te wachten tot de lijken over een uur zouden worden losgesneden. De straatmadelieven wendden zich af van de soldaten in het cordon rondom het schavot. De militairen moesten daar nog minstens een uur staan voordat ze aan vleselijke pleziertjes konden denken. De hoeren hoopten ondertussen wat snelle zaken met de toeschouwers te doen, terwijl de zakkenrollers zich haastig tussen de vertrekkende mensen voegden om hun slag te slaan.

Philip voelde opluchting toen iedereen zich leek af te keren van het gehate schouwspel.

“Ik ga pissen,” mompelde hij in Jeffersons richting, zich er niet voor interessierend dat men zoiets niet zei tegen de deftige jurist die de familie zaken van de grafelijke familie behartigde.

Hij verdween achter het scherm waar een po op een krukje was gezet. Geen wonder dat de kamer rook als een riool: de po liep bijna over. Niemand had het ding waarschijnlijk geleegd sinds de vorige dag.

“U kunt nog maar beter even gaan zitten, Milord,” adviseerde Jefferson toen Philip naar de tafel terugkeerde terwijl hij de knopen van zijn guldicht deed en zijn adem nog trachtte in te houden tegen de stank in de kamer.

Jefferson reikte naar buiten om het raam te sluiten na met de twee mannen tegenover hem te hebben overlegd. Hun voorkant was bijna bevroren en de keuze tussen stank of warmte leek simpel op dat moment.

“Het zal nog wel even duren voordat al die toeschouwers het veld hebben geruimd. Ik denk niet dat het eenvoudig wordt om naar het rijtuig toe te komen.”

Philip staarde zonder iets te zeggen door de vuile ruiten van het raam naar de lucht. Hij vreesde dat hij ter plaatse zou overgeven.

“Wie heeft je hiertoe aangezet, Jefferson?” vroeg hij uiteindelijk.

Hij merkte dat het gezelschap rondom de tafel muisstil was geworden, nadat Jefferson hem ‘Milord’ had genoemd.

“De overleden Lady Loghaire,” antwoordde Jefferson kalmpjes, “in een speciaal codicil, dat niet aan u was voorgelezen bij de opening van haar testament, omdat het alleen maar instructies bevatte aan mijn adres: dertig pond voor een plaatsje voor twee aan dit fantastische raam.”

“Typisch voor dat secreet!” schold Philip, “Weggegooid geld, natuurlijk. Krijgt Hengist net zo’n traktatie?”

Jefferson glimlachte en schudde zijn hoofd.

“Het lijkt me toe dat hij genoeg doden ziet tijdens de veldslagen op het Iberisch Schiereiland. Ik hoop dat u voldoende geschokt bent, Milord?”

“Ongelooflijk!” schamperde Philip.

Hij stond op en liep naar de haard, terwijl hij zijn dode moeder vervloekte. De moeder die nooit had kunnen begrijpen waarom hij niet was als alle andere mannen, onder wie zijn eigen vader en broer Hengist. Zijn moeder had hem nagenoeg onterfd. Ze had al haar eigen geld nagelaten aan de zoon die een held was en er geen ‘onnatuurlijke lusten’

op na hield. Hij had nog geen rottige stuiver van haar gekregen. Hij vroeg zich af hoe ze het hem ooit aan had kunnen doen. Het was gewoonweg niet eerlijk! Hij had haar altijd geadoreerd, die koppige, vastberaden aantrekkelijke vrouw die gravin van Loghaire was geworden toen hij elf jaar was.

Hij zuchtte mistroostig en vroeg zich af wat Willie Dobson, zijn verovering van de vorige nacht nu aan het doen was. Hij lag ongetwijfeld op zijn bed zijn roes uit te slapen nadat hij al het geld dat Philip hem voor zijn diensten had toegeschoven had uitgegeven aan een fles goedkope gin. Of misschien zat hij met een kater en nog slaperig van zijn avond met Philip ergens buiten in een dakgoot, terwijl hij ongepaste grove grappen maakte met zijn kameraden over de homo die vandaag zijn onwaardig einde vond aan een galg, zonder zich te willen realiseren dat het best mogelijk zou zijn dat hij op een dag Oakden's lot zou delen.

Hingen ze eigenlijk ooit een aristocraat op om die redenen?

Philip onderdrukte een huivering. Hij wilde niet onder de indruk zijn van wat zich juist voor zijn ogen had afgespeeld, maar hij betrapte zich er op, dat zijn moeders opzet haar doel niet had gemist. O, God, het secrete kende hem zo goed!

Hij wierp een snelle blik op Jefferson, die stijfjes naast hem zat. Hij vroeg zich voor de zoveelste keer af of de jurist wist waarom de gravin hem op dit afgrijselijke schouwspel had getrakteerd.

*_

Dagboek van Aurora Ross

-

Londen, de 23ste november 1809

Ik ben vanmorgen heel erg kwaad geworden. Rose had me gezegd dat alle bedienden vrij hadden genomen, zonder me toestemming te vragen. Ze hadden alleen maar wat oudbakken brood en koude thee voor mijn ontbijt achtergelaten.

Het ergste van alles vind ik dat ik blijkbaar nog steeds niet in staat ben om gezag over de bedienden van de William uit te oefenen. Ik weet dat ze zich helemaal niets van me aantrekken. Ze waren altijd harteloos en brutaal tegen me, al die tijd dat ik met de Vetzak getrouwd was. Nou, dat was de laatste keer dat ze me zo hebben behandeld. Ik heb tegen meneer Baines gezegd dat hij wat mij betreft dit huis kan verkopen tegen elk aannemelijk bod. Ik weet dat een graaf uit de buurt van York, Rotherhood of ...ham geïnteresseerd is in het huis. Die graaf heeft drie dochters waarvan er twee binnenkort aan de Koningin moeten worden voorgesteld om daarna de huwelijksmarkt in Londen op te gaan. Als het aan mij ligt mag hij het huis vandaag nog hebben. Volgens meneer Baines is het huis een klein fortuin waard vanwege de ligging. Ik woon in Mayfair, het snobistische deel van Londen. Toen ik hier kwam wonen wist ik niet wat het betekende als je hier een huis had. De Vetzak stond nooit toe dat ik in mijn eentje naar buiten ging om boodschappen te doen of om zelfs maar in de tuin te zitten als het een mooie dag was.

Tegenwoordig wandel ik met Rose in het grote park dat St. James Park heet. Ik ben er het liefst 's morgens, dan zijn er meestal weinig mensen. Ik wil liever geen volwassenen

ontmoeten. Ze lopen altijd naar me te staren en beginnen dan met elkaar achter hun hand te smoezen. Ik ken niet één van die mensen, maar het lijkt alsof ze precies weten wie ik ben. Ik begrijp niet wat er zo belangrijk aan me is.

Ik ben een halve wees. Mijn vader stierf toen ik een jaar oud was. Ik had een gouvernante tot ik zeventien was. Ik ben niet erg getalenteerd als het om naaiwerk of borduren gaat. Mijn gouvernante klaagde daar altijd over, maar ze kreeg daarover geen voet aan de grond bij mijn moeder, omdat ze er zelf niks van kan. Ik heb, geloof ik, wel een goede stem, maar de laatste keer dat ik gezongen heb was in Edinburg. De Vetzak liet me nooit voor zijn gasten zingen en dat was denk ik maar goed ook.

Toen de Vetzak stierf was ik zelf ook behoorlijk dik. Het eten was altijd rijk aan vet, meel en suiker en alles werd altijd gebakken in boter. Hij wilde zijn eten zo. Hij was ook een enorme zoetekauw. Hij at altijd bergen gebak en cakes voor zijn ontbijt en tijdens theetijd verslond hij altijd hele taarten die dropen van honing en room. Hij at alleen maar zacht eten dat hij nauwelijks hoefde te kauwen omdat hij haast geen tand meer in zijn mond had. Wat hij nog had waren zwart en groene stompjes. Ik geloof dat ik hem, als een goede echtgenote, had moeten vertellen dat zijn tanden langer mee zouden gaan als hij ze elke dag met kalkpoeder poetste, maar dat heb ik nooit gedurfd. Ik was doodsbang van hem. Je kon zijn reacties nooit voorzien. Hij was ongeduldig en een pestkop. Hij vond het volgens mij heerlijk om me af te ranselen en dat deed hij nogal vaak ook.

Dit alles terzijde: ik zei tegen meneer Baines dat ik in het huis om de hoek van Piccadilly wilde gaan wonen. De Vetzak kocht dat huis als een investering en omdat hij niet

wilde dat mijn familie bij ons op de Berkeleystraat zou logeren als ze in Londen waren. Volgens meneer Baines is het nog niet half zo deftig als het huis waar ik nu woon, maar dat kan me niks schelen. Ik haat dit huis.

Ik voel me erg eenzaam de laatste tijd. Simon is in september met de één of andere preutse juffrouw getrouwd en ik heb sindsdien niets meer van hem gehoord. Niet dat hij zo gezellig was. Eerlijk gezegd deden we niets dan vrijen, als we elkaar zagen, maar hij was een vertrouwd persoon voor me geworden.

September was echt een snert maand voor me, want ik las in de krant dat Hengist zwaargewond was geraakt bij een veldslag in Portugal. Nu durf ik geen krant meer open te slaan omdat ik bang ben zijn naam in een overlijdensadvertentie te zien.

Rose moet nu van mij de overlijdensadvertenties lezen. Ze leest niet vreselijk goed, maar zoiets ligt nog wel binnen haar mogelijkheden.

-

Ik vroeg aan Rose waar de bedienden vanmorgen naar toe waren. Ze moest het gaan vragen aan de bedienden van de burens. Kan je nagaan dat ze het me eerst niet wilde zeggen, ze zei dat het veel te gevoelig lag. Daar ben ik echt boos om geworden. Hoe kan ze nu denken dat ik te gevoelig ben om zulk nieuws te kunnen aanhoren, nadat ik vier jaar lang een huwelijk met de Vetzak heb moeten verduren?

Helaas kreeg ik mijn eigen woorden in mijn gezicht terug geslingerd. Ik kon me niet voorstellen waarom mensen geïnteresseerd waren in het ophangen van wat Rose een 'sodomiet' en een homo noemde. Rose moest me uitleggen wat een homo is. Zelfs na alle perversiteiten die ik bij de Vetzak heb moeten verduren en alle uren die ik vrijend met

Simon heb doorgebracht moest ik er toch nog van blozen. Ik kon me absoluut niet voorstellen waar dit allemaal over ging, totdat Rose zei dat wat Simon en ik deden eigenlijk nauwelijks anders was dan wat sodomieten deden. Ach, lieve God, ik en mijn grote mond!

Simon wilde dat ik dat interessante harde deel van hem, dat gewoonlijk niemand ziet, in mijn mond deed om erop te zuigen in plaats van dat ik er mijn hand over- en langs wreef. Ik vond het eerst niks. Bij de Vetzak was het ronduit smerig, maar toen Simon me vertelde dat hij zich altijd helemaal waste voordat we elkaar ontmoetten kreeg ik er plezier in om dat bij hem te doen. Ik hield er wel altijd een zakdoek naast want ik vond dat witte spul dat altijd uiteindelijk uit hem kwam niet erg prettig smaken.

Ik heb Rose nooit de details verteld van onze ontmoetingen in de huurrijtuigjes. Ze vroeg me weleens of ze me kon adviseren als het om het vermijden van zwangerschappen ging. Ik heb haar gezegd dat Simon en ik niet zo ver gingen dat ze zich daar zorgen over hoefde te maken. Rose glimlachte toen opgelucht en zei me nadrukkelijk dat ik altijd op haar kon rekenen. Wat ik ook nodig dacht te hebben, ze kon altijd bij haar Schotse apotheker terecht die ergens in de buurt van Covent Gardens zijn winkel heeft. Ik vermoed dat ze een beetje verkikkerd is op die man. Ik begrijp dat hij in de vijftig is net zoals zij. Ik kan alleen maar hopen dat ze een beetje liefde en aandacht bij hem vindt. Het leven was, net zoals voor mij, hard voor Rose.

**

Hoofdstuk 3: EEN TENT IN DE BUURT VAN LISSABON

*

Lissabon, januari 1810

Hengist sneed zich in zijn kin toen een hand de binnenkant van één van zijn harige dijen beet pakte, terwijl hij zich geconcentreerd stond te scheren.

Vloekend gooide hij zijn vlijmscherpe scheermes neer en draaide zich om. Zijn donkerblauwe en zwarte korte kilt zwaaide mee met de plotselinge beweging.

“Jezus Christus, Lily, wat doe je hier in godsnaam?” grauwde hij tegen de giechelende vrouw die op de mat voor hem op haar knieën zat.

Ze was niet erg onder de indruk van zijn gegrom en zijn boze blik. Ze ging staan en wreef haar vingers door het scheerschuim dat nog steeds op zijn gezicht zat.

“Als ik jou was zou ik maar zachtjes doen, majoor,” fluisterde ze met pretogen, “je wilt vast niet dat het hele kampement weet dat ik in je tent zit!”

“Oh, in Gods naam Lily,” gromde Hengist, “jij durft ook alles!”

Ze verspreidde plagend de zeep over zijn voorhoofd en begon onmiddellijk weer te giechelen toen hij zich van haar weg worstelde.

“Wil je het liever hier hebben?” vroeg ze met een verleidelijke stem, terwijl ze haar hand heel hoog onder zijn kilt schoof.

Hengist maakte een sprongetje achteruit en stootte zijn hoofd tegen het zeildoek van zijn tent. Hij vloekte binnensmonds. Hij was zo lang dat hij geen stap zijdelings

kon doen zonder dat zijn hoofd in zijn tijdelijke legerbehuizing verstrikt raakte.

Wat hem betrof mocht de Haakneus de kolere krijgen nu hij hem in een tent liet bivakkeren! Na de aankomst van zoveel nieuwe reserves werden alle jonge officieren gedwongen om in tenten te wonen in plaats van in één van de huizen dicht bij de vleespotten van Lissabon.

Lily volgde hem, terwijl ze haar verleidelijke lippen tuitte. Ze duwde haar half open lijfje onder zijn neus terwijl ze haar tepels hard tegen zijn borst wreef.

Hengist stond stokstijf. Zijn verraderlijke lijf had onmiddellijk gereageerd op Lily's ouvertures, maar hij wist dat hij er echt de tijd niet voor had. Hij klemde zijn kaken op elkaar en probeerde niet aan zijn telkens harder wordende erectie te denken. God helpe hem, hij was ook maar een mens en Lily was een van de gewiekste vrouwen op deze wereld als het er om ging om hem te verleiden

“Lily,” smeekte hij bijna, “ik moet me scheren. Ik moet over een kwartier op het hoofdkwartier zijn.”

Hij greep een handdoek om het schuim van zijn gezicht te vegen, zichzelf intussen verwijtend dat hij zijn bediende had weggestuurd om zijn paard te zadelen. Lily had vast haar kans gezien toen Portman zijn tent had verlaten.

“Laat me je even lekker verwennen,” glimlachte Lily, “ik weet dat het bij jou een fluitje van een cent is!”

“Lily, laat dat!” pleitte hij half-serieus, maar ze zat alweer op haar knieën voor hem. Ze duwde zijn sporan opzij en vouwde zijn kilt met ervaren vingers tot zijn middel terug.

“Ach Hengist,” murmelde ze verrukt, “ik wist dat je me niet in de steek zou laten! Het is te lang geleden, schat!”

Hengist leunde tegen de middelste tent paal en sloot zijn ogen. God, er bestond niets lekkerder dan Lily's mond op zijn lul! Het was inderdaad een tijd geleden.

Later, toen hij zijn paard langs groepen mannen in het uitgebreide Britse kamp leidde, die hem allemaal een jolige 'goede morgen' toeriepen, wist hij het zeker: hij zou de generaal om verlof vragen.

Hij had toegegeven aan Lily's verleiding. Hij had haar over zijn draagbare bureau gevouwen en haar van achteren genomen, niet tevreden met alleen maar een snelle ejaculatie in haar mond. Het ergste was, dat hij zelden in zijn leven zo lekkere had geneukt. Nu vocht zijn ingebouwde geilheid met zijn gevoel van eerlijkheid en eer. Lily was de vrouw van zijn commandant. Met haar naar bed gaan was vluchtig als water en er lag geen enkele toekomst met haar in het verschiet.

Toekomst! Hengist fronste zijn wenkbrauwen bij dat woord.

Wat een idioot was hij toch! Waarom wilde hij aan zijn toekomst denken, als hij midden in een oorlog zat? Aan de andere kant was hij nog nooit eerder rijk geweest. Hij had altijd alleen zijn soldij gehad en zijn moeders maandelijkse toelage. Het faillissement van zijn aristocratische vader had altijd als een zwaard van Damocles boven zijn hoofd gehangen. De man had nooit wat gedaan om zijn landerijen en bezittingen solvent te maken. Alles wat zijn vader bezat zou uiteindelijk toch overgaan in de handen van zijn nietsnut van een broer.

Hij schoof heen en weer in zijn zadel. Zijn penis schuurde tegen de ruwe wol van zijn kilt. Hij had geen tijd gehad om zich daar te wassen. Het was al laat zat geweest, voordat Lily zijn scheerbeurt onderbrak.

Hij voelde een onbedaarlijke kriebel aan zijn onbedekte geslachtsorgaan omdat hij traditiegetrouw geen ondergoed droeg onder zijn kilt. Hij beet boos op zijn lip, terwijl hij probeerde om niet aan zijn kruis te krabben. Zoiets was godsonmogelijk: hij zat boven op zijn enorme paard terwijl hij ongeveer het hele kampement doorkruiste. Alle ogen van officieren, kampvolgers, tot de laagste soldaat volgden zijn bewegingen.

God, wat was hij de oppervlakkige vrijerijen zat met vrouwen als Lily. Hij wist nu zeker dat hij maar één enkel ding wilde: liefde en rust bij een vrouw die van hem hield en waar hij zelf alles voor over zou hebben.

Hij fronste weer terwijl het beeld van haar, het mooiste meisje in de wereld, voor zijn ogen opdoemde. Het meisje waaraan hij al meer dan elf jaar zijn hart had verpand. Het beeld dat zijn nachten had verwarmd, wanneer hij zich eenzaam en alleen had gevoeld. Het beeld van de vrouw wier gezicht was geplakt op de wazige gezichten van de kamphoeren en de prostitués met wie hij rusteloos paarde op hun vuile matrassen. Het meisje dat hem altijd had achtervolgd in zijn erotische fantasieën, hetzelfde meisje wier naam altijd op zijn lippen lag als hij klaarkwam, terwijl het hem niets kon schelen dat de slet onder hem het hoorde en er conclusies uit trok.

Hengist klemde de kaken op elkaar en schudde zijn halflange manen. Ze was getrouwd en had waarschijnlijk een half dozijn kinderen bij de ouwe geilaard.

Zijn paard liep pal door een groep mensen heen die midden op de weg stonden te kletsen.

“Goeie morgen, majoor,” riep een spottende stem, “zit u nog te slapen?”

Hengist leidde zijn paard slechtgehumeurd van de lachende mensen weg. Hij keek stug voor zich uit. Ze voelden zijn slechte humeur aan en vielen stil. Dat waren ze niet gewend van majoor Hengist Agnew, de gevierde oorlogsheld.

Hij haalde nors zijn schouders op. Hij had een slechte bui, en wat dan nog? Iedereen in zijn plaats zou saggerijng zijn, als hij alleen maar jarenlang kon dromen van iemand die hij nooit kon krijgen.

Hij verstevigde zijn greep op de teugels. Op een groep inlopen was Jasons kreet om aandacht geweest. Rot paard!

**

Hoofdstuk 4: PHILIPS DRINGENDE PROBLEEM

-

Londen, januari 1810

-

Philip keek met ergernis naar Stevie Mac, die zijn benen over de leuning van een stoel had gelegd.

“Dat was me op het randje!” mompelde hij, terwijl hij klompjes spinnenweb van zijn anders zo onberispelijke broek probeerde weg te vegen.

“Ik geloof niet dat ik voorlopig naar huis kan met dat gepeupel voor mijn deur.”

Stevie slikte en knikte. Hij was nog nooit in zijn leven zo bang geweest. Een woedende menigte voor iemands deur was iets waarover je weleens hoorde of in de krant las en dan ging het meestal om boze boeren of onderbetaalde mijnwerkers.

Hij gluurde naar Philip door zijn lange zwarte wimpers, terwijl hij probeerde om zijn tranen te bedwingen die een weg leken te hebben gevonden naar zijn keel en neus.

Jakkes, hij had de zenuwen, dacht hij ontzet. Hij zat als een jonge hond te trillen van angst.

Hij keek weer naar zijn vriend die nergens last van leek te hebben.

Philip zat nu geërgerd aan het spinrag te plukken dat op de armen en schouders van zijn beste jasje kleefde. Hij vloekte omdat hij geen idee had hoe hij het plakkerige goedje moest verwijderen: het leek alsof de vlekken alleen maar erger werden. Uiteindelijk hield hij maar op met het futiel gekrabbel over het zwarte fluweel. Kleine Stevie had vast wel een knecht in de coulissen die zijn broek en jasje aan een grondige reiniging kon onderwerpen. Het kon niet

anders dan dat hij een ervaren man had om voor hem te zorgen! Niemand kon in zijn eentje zijn das in zo'n moeilijke waterval strikken als het kleine heertje gisteravond om zijn nek had. Hij had verondersteld dat Stevie het begin of het eind van een das niet wist te vinden en had hem die ochtend geholpen om een eenvoudige knoop te leggen. Hij had het niet gewaagd om zijn eigen man John Row wakker te maken. John Row was immers de allerlaatste bediende in zijn huis. Het minimale restant van zijn vroegere staf had enkele maanden geleden besloten om hun heil ergens anders te zoeken.

John Row vrijde met het belmeisje in het naburige huis en als wederdienst hielp ze hem af en toe om het huis van de Burggraaf op te ruimen als het er weer een puinhoop was.

Daarbij vond John het niet erg om zijn meester af en toe fysiek van dienst te zijn, wanneer dat nodig mocht blijken. Philip bedacht dat die troost nogal frequent geweest was de laatste tijd. Betaalde seks was onmogelijk als je zakken leeg waren en de mannen van zijn eigen stand hadden hem sinds maanden gemeden alsof hij een druiper had.

Philip was onzeker geweest over John Row's reactie als hij Stevie in het huis aantrof. Hij bracht zijn liefjes nooit mee naar huis, dat was veel te gevaarlijk nu de heksenjacht op homo's hoogtij vierde in Londen. Het was nergens voor nodig om ze de weg te wijzen naar zijn woonhuis. Als hij inderdaad iets had geleerd van het schouwspel van de executie van de homo vorig jaar dan was het wel om voorzigtiger te zijn over waar hij de gevaarlijke liefde met mannen bedreef. Hij was ook veel voorzigtiger geworden in zijn keuze: hij liep niet zomaar meer op een man af met een invitatie op zijn lippen. Hij was een stuk afwachtender geworden. Wat zijn moeder werkelijk had willen bereiken

met haar vrijkaartjes voor het galgenspel had jammerlijk gefaald. De executie van de homo had hem niet de weg opgestuurd naar de attractie tussen man en vrouw, zodat hij uiteindelijk huisje, boompje, beestje met een jonge rijke adellijke freule kon gaan spelen. Integendeel, de heimelijkheid rond de verleiding van zijn partners gaven het een extra aantrekkingskracht en verdiepten zijn lustgevoelens alleen maar, juist omdat het zo verboden was.

Stevie Mac was daar een voorbeeld van. Hij zou zich nooit hebben opgehouden met een heertje als Stevie, als hij hem niet tegen de haardmantel had kunnen nemen terwijl John Row hen elk moment had kunnen ontdekken. De wetenschap dat John Row hem met Stevie bezig had kunnen zien had een extra diepte aan zijn nogal hardhandige vrijerij met de jongen gegeven.

Gelukkig had John Row waarschijnlijk praktisch bewusteloos op zijn schamele bed gelegen nadat hij één van de laatste flessen goedkope gin in huis had soldaat gemaakt. Philip betwijfelde of de schuldeisers, die voor de deur hadden staan schreeuwen in staat waren geweest om John wakker te maken. Gelukkig maar want hij en Stevie waren na hun liefdesspel voor dood op het kleed voor de haard in slaap gevallen, nadat Philip het laatste blok hout had gebruikt om de vrieskoude kamer op te warmen.

Philip bedacht zich dat hij niet dieper kon zinken nu hij zijn eigen haard had moeten aan maken. Hij had geen geld meer, nog maar een enkele set draagbare kleren en de muizen waren onderhand dood gevallen in zijn provisiekast. Hij vroeg zich meewarig af of er nog iets was dat zijn leven nog wat fleur zou kunnen geven.

Hij keek zijdelings naar jonker Stephen MacKenzie, de zoon van een Schotse baron, de kleine stalker die hem

seksueel bijna niets deed. Stevie Mac was te mooi en klein naar zijn smaak, hij was eigenlijk net een meisje. De jongen had een kreetje geuit toen Philip hem nam en pas opdat ogenblik voelde Philip een plotselinge opwindning opkomen waardoor hij hard genoeg werd om de penetratie tot een goed einde te brengen. Hij vond het opwindend als zijn minnaars een beetje gilden. Dat was ook de reden waarom hij de volgende ochtend Stevie niet nog een keer had genomen. In het ochtendlicht was de jongen gewoon niet aantrekkelijk genoeg met zijn slanke lijf en zijn verliefde blik. Het had natuurlijk ook niet geholpen dat zijn schuldeisers in volle sterkte weer voor zijn voordeur stonden te schreeuwen.

Hij was naar de keuken gerend, roepend dat de jongen hem beter kon volgen. Onder het huis liep via de wijnkelder een gang naar de tuin van de bureu. Philip twijfelde er niet aan dat een vroegere eigenaar van het huis voorzorgsmaatregelen had genomen om een vluchtweg te construeren. Hij had zich kortstondig afgevraagd of die man ook meer schuldeisers had dan hem lief was, maar bedacht zich dat het hier waarschijnlijk een soort ‘priesters hol’ betrof, iets wat te maken had met religieuze conflicten, een onderwerp waarover Philip al jarenlang niet wenste na te denken. Wat het ook was, Philip had zichzelf beloofd om een kaars voor de man te branden bij de eerste gelegenheid dat hij in de buurt van een kerk kwam.

Hij stond met een elegante beweging op om zichzelf een grote bel whisky in te schenken uit de kristallen fles die op een dressoir stond, ook al was het nog maar elf uur 's morgens. Philip dronk 's morgens gewoonlijk nooit om de eenvoudige reden dat hij dan meestal nog in zijn bed lag. Hij bedacht zich grimmig dat de goede kant van deze

toestand met de schuldeisers was dat hij min of meer het recht had om zichzelf 's morgens een kranig drankje in te schenken. Het spul smaakte trouwens prima, beter dan wat hij de laatste maanden door zijn keelgat had gegooid.

Stevie keek aandachtig naar Philip terwijl deze de whisky naar binnen spoelde. God, maar de man was enorm aantrekkelijk! Hij stond licht gebogen voor het dressoir waarop alle alcoholische dranken stonden uitgesteld. Stevie kon duidelijk Philips staalharde achterwerk zien dat zich aftekende in de strakke kniebroek. Hij watertandde bij het zien van de harde dijën, waarvan de spieren bewogen bij elke beweging die Philip maakte. Stevie drukte bijna onbewust zijn hand tegen zijn kruis waar zijn penis zich onmiddellijk verhardde.

Philip draaide zich om en keek hem plotseling aan alsof hij Stevie's opwinding aanvoelde. Zijn doordringend blauwe ogen richtten zich op het centrum van Stevie's broek en hij glimlachte.

"Je hebt gelijk", fluisterde hij, "het kan allemaal nooit zo erg zijn dat we er niet geil meer van kunnen worden."

Hij liep naar Stevie toe om hem over diens krullen te strijken. Stevie was er trots op dat hij het zo moderne 'Brutus' kapsel kon dragen. Hij liet elke morgen zijn haar krullen door het kamermeisje dat Macy heette en dat gewoonlijk weinig te doen had in het lege huis. Uiteraard had hij die ochtend geen gebruik kunnen maken van Macy's vaardige handen en krulijzers en hij vroeg zich af of hij eruit zag als een straatjongen. Hij keek verlangend naar Philip die meters boven hem uit leek te steken. Stevie hield van lange mannen, zijn eerste liefde was lang en slank geweest, en hij vond het aantrekkelijk dat Philip wel bijna dertig centimeter groter was dan hijzelf. Hij dacht dat Philip misschien wel

1.90m lang was. Hij had brede schouders en een smalle middel en heupen. Hij deed Stevie denken aan een standbeeld van Atlas dat hij ooit had bewonderd. Philip's honingblonde haar was langer dan de mode dicteerde en viel bijna tot op zijn schouders. Het was duidelijk dat Philip niets gaf om de huidige rage die eigenlijk door generaal Wellington was geïntroduceerd: kort haar en gladgeschoren gezichten, zonder snorren of baarden. Philips haar was kort genoeg dat het hem niet hinderde bij zijn favoriete sporten: schermen en worstelen.

“Het spijt me dat ik je moest vragen om te vluchten, vandaag, maar ik zag geen andere uitweg,” verontschuldigde Philip zich. Hij beet met zijn boventanden op zijn onderlip, iets wat hij altijd deed als hij zich ergens bezorgd om maakte. Stevie staarde naar Philips tanden en voelde weer opwinding bovenkomen. Philip moest wel de witste tanden hebben van de hele wereld, dacht hij dromerig. Hij vroeg zich af hoe Philip zijn tanden zo wit hield en bedacht zich dat hij dat bij de eerste gelegenheid aan Philips knecht zou vragen. Zijn blik dwaalde weer naar Philips kniebroek. Na de afgelopen nacht wist hij waartoe Philips harde dijspieren in staat waren en hij kon nauwelijks een verlangende zucht onderdrukken.

“God, Jezus, ik weet echt niet meer wat ik moet doen,” mompelde Philip met een plotselinge zwaarmoedige uitdrukking op zijn gezicht.

Deze verandering van gemoedsgesteldheid haalde Stevie onmiddellijk uit zijn dromerige bui. Hij was buitengewoon gevoelig voor zulke veranderingen omdat hij daarmee zijn hele leven om moest gaan. Hij had een dominante en veeleisende moeder en een onberekenbare vader.

Philip staarde in zijn glas zonder iets te zien. Nu de situatie verschoond was van avontuur en opwinding begon het tot hem door te dringen dat hij in een lamelndige positie verkeerde.

Philip was ooit de trotse eigenaar geweest van het niet te verwaarlozen bedrag van 15.000 pond, dat ooit zijn erfdeel was geweest van zijn grootvader, via zijn oudste oom toen deze stierf en Loghaire in zijn vaders handen kwam. De 15.000 pond waren onderdeel geweest van zijn erfenis die bij de Burggraafcy van Morvern hoorde. Philip wist nog steeds niet waar het allemaal aan op was gegaan, maar het was duidelijk dat hij nu geen stuiver van zijn erfenis meer bezat.

De avond tevoren had hij zitten gokken in één van de miserabelste gokhuizen in Londen en hij had daar meer dan zijn laatste geld verspeeld: hij was 'de bank' nog het formidabele bedrag van 45 pond schuldig geweest. Kleine Stevie McKenna had zitten toekijken en had hem de 45 pond uiteindelijk 'geleend' om Philip voor heel onaangename situaties te behoeden. Stevie had geweigerd om een schuldbriefje te aanvaarden. Hij was blij geweest om de schuld om te zetten in Philips vleselijke beloning tegen de schoorsteenmantel in Philips huis, toen de meeste clubs in Londen sloten of ontbijt begonnen te serveren.

Philip was zich er van bewust geweest dat Stevie hem de laatste weken had achterna gelopen als een hondje dat een baas zocht. Hij had er helemaal niet op gereageerd: de jongen was niet naar zijn smaak. Dat werd maar een klein beetje anders toen de jongen hem uit een meer dan benarde situatie hielp.

Stevie haalde zijn schouders op.

“Mijn ouders zijn in Schotland en ik verwacht ze nog lang niet terug in Londen,” zei hij bijna verontschuldigend, “mijn moeder reist nooit vóór april, dus als je hier wil blijven wonen tot we een andere oplossing hebben gevonden, dan ben je van harte welkom. We kunnen je spullen na middernacht ophalen. Ik denk dat je schuldeisers tegen die tijd hun bed wel zullen hebben opgezocht.”

Philip keek Stevie indringend aan. Hij leek een stuk jonger dan eenentwintig nu zijn kleren nat waren van het kruipen door de vochtige en vuile gang en ze aan zijn smalle lijf kleefden.

“Biggles heeft me niet gezegd dat er een bezoeker was,” klonk een melodieuze vrouwenstem achter hen.

Stevie’s adem stakte. Oh, God, Marguerite! Toch niet Marguerite? Ze zou onmiddellijk hun vuile kleren opmerken en er vragen over stellen!

Zijn zuster was in de rouw. Ze droeg een zwarte japon die haar goudbruine ogen in het parel bleke gezicht prachtig deden uitkomen. Stevie wist dat als Philip de mooiste man van de wereld was, dat Marguerite hoogstwaarschijnlijk thuishoorde in het gezelschap van de mooiste vrouwen ter wereld. Misschien was het donkerbruine haar van zijn halfzus niet volgens de heersende mode, per slot van rekening werd in de Kringen de voorkeur aan blond gegeven, maar de klassieke schoonheid van haar gezicht overtrof die van elke bekende en gelouterde beroemdheid.

Stevie was altijd jaloers geweest op zijn frêle maar goed geproportioneerde zuster, omdat zij altijd veel dichterbij het vrouwelijke schoonheidsideaal had gestaan, dan hij bij het mannelijke. Hij leek bijzonder veel op haar, maar dat maakte het alleen maar erger voor Stevie. Hij wilde er

mannelijk uitzien en vooral niet sprekend op zijn zuster lijken.

Hij keek een beetje angstig naar Philip die van de bank schoot waarop hij net had plaatsgenomen. De whisky in zijn glas klotste over de rand door zijn plotselinge heftige bewegingen toen hij het glas haastig op de zijtafel plaatste.

De Burggraaf haastte zich naar de deuropening waar de beeldschone verschijning was blijven staan. Hij boog en hief haar hand tot vlakbij zijn mond, zonder hem aan te raken, omdat de dame geen handschoenen droeg en het absoluut tegen de regels was om haar ‘blote’ hand te kussen.

“Mevrouw Alexander, mag ik aannemen?” vroeg hij op de adorerende manier die zo modieus was.

“Neemt u mij niet kwalijk, maar werden wij niet aan elkaar voorgesteld tijdens een progres van de Koning in Edinburg?”

“Lord Morvern?” Marguerites wenkbrauwen schoten omhoog. Ze keek verbaasd naar haar halfbroer, die onwennig naast een stoel het schouwspel stond te aan te kijken.

“Ik wist niet dat u en Stevie elkaar kenden?”

Meer dan je ooit zult begrijpen, dacht Stevie grimmig. Hij voelde zich groen van jaloezie bij alle aandacht die Philip aan zijn halfzuster besteedde. Hij was voor het eerst in zijn leven dankbaar dat ze nog steeds in de rouw was voor die enge man van haar. Hoewel hij donders goed wist dat Philips aandacht niet uitging naar vrouwen als Marguerite, hij had het immers zelf de nacht tevoren nog ervaren, was hij jaloers op de aandacht die Philip aan haar besteedde, ook al kwam het allemaal alleen maar voort uit Philips opvoeding en plaats in de maatschappij. Hij

realiseerde zich op dat zelfde moment dat hij reddeloos verliefd was op de Burggraaf.

“Eh, ik geloof inderdaad dat het in Edinburg was, nadat ik voorgesteld was aan de Koningin. Hoe bent u in ’s hemelsnaam met elkaar bevriend geraakt?”

“We hebben elkaar vorige week ontmoet op het feest van Lady Tottenham!” loog Philip gladjes.

Stevie bloosde en knikte. Hij kon haar uiteraard onmogelijk vertellen dat hij Philip voor het eerst gezien had in de befaamde ‘Cockpit,’ waar de Burggraaf had zitten gokken op hanen die maar niet wilden winnen en die hij nauwelijks uit elkaar had kunnen houden vanwege zijn verregaande staat van dronkenschap.

Marguerites blik viel op het vuil op Philips jasje en broek.

Hij boog nogmaals voor haar.

“Uw broer en ik hadden een klein ongevalletje op straat, niets waarover u zich zorgen hoeft te maken. Een rijtuig passeerde ons, terwijl we net over een plas wilden stappen. We kwamen daardoor tegen een muur terecht. Uw broer stelde voor dat wij ons hier in huis zouden opfrissen. Het was veel dichterbij dan mijn huis in de Upper Brookstraat” verklaarde hij met elan.

Stevie verbaasde zich over de snelheid waarmee de Burggraaf een excuus vond voor hun vuile kleren. Hij had Marguerite natuurlijk niet kunnen vertellen dat ze door een nauwe gang onder Philips huis hadden moeten kruipen om zijn schuldeisers te ontlopen.

Hij huiverde bij de herinnering aan hun ontsnapping aan de woedende menigte voor Philips deur en wilde niets liever dan zich oprollen in de oude stoel waaruit hij was opgestaan toen zijn zuster zich aankondigde. Normaal gesproken gaf

hij niets om dit soort beleefdheden ten opzichte van haar, maar nu Philip zich volgens alle regels gedroeg kon hij natuurlijk niet achterblijven.

Marguerite keek hem aandachtig aan.

“Je ziet een beetje pips, broer,” merkte ze op, “kan ik misschien iets voor je doen?”

Ja, rot op en kom pas weer in april terug, dacht Stevie boosaardig.

Hij schudde zijn hoofd.

“Nee dank je. Wat doe je hier eigenlijk?”

Ze sperde haar ogen wijd open en begon zachtjes te lachen.

“Ik woon hier!” verklaarde ze met klem, “Ik heb het huis van mijn echtgenoot op de Berkeleystraat in december verkocht en ik moest eruit trekken. Ik woon hier nu al twee dagen. Als je op wat christelijkere uren opstond en je ’s avonds thuis dineerde in plaats van God weet waar dan had je eerder ontdekt dat we tegenwoordig huisgenoten zijn.”

Stevie werd rood van schaamte over haar verwijt en voelde tegelijkertijd een golf van teleurstelling. Als ze in dit huis was komen wonen kon Philip niet blijven. Het was sociaal gezien onmogelijk dat een vreemde vrijgezel in hetzelfde huis trok als zijn nu ongehuwde zuster, ook al was ze vijfentwintig en weduwe, zolang haar ouders er niet waren om haar te ‘chaperonneren.’

Philip luisterde naar hun gespannen gesprek met een dun glimlachje om zijn lippen. Hij begreep direct dat hij niet in het huis kon blijven.

Hij huiverde bij de gedachten aan de schuldeisers voor zijn huis. Hij had weleens de enkele ongelukkige kennis bezocht, die in de Schuldenarengengenis zat en wist wat

het was om daar permanent te moeten verblijven. Oh, Jezus maar hij was in een lekkere situatie beland!

Tot overmaat van ramp keek mevrouw Alexander met iets van verlangen in haar ogen naar hem. Philip stapte bijna achteruit van walging. Hij kende die blik zo goed. Hij stond op het gezicht van bijna elke moeder die dacht dat haar dochter wel kans maakte op een huwelijk met een Burggraaf, waardoor de dochters tegen hem gingen zwijmelen. Hij had dat afschrikwekkende onderdeel van zijn verplichtingen altijd omzeild. Hij wilde niet trouwen en zonen verwekken bij een vrouw die hij verafschuwde en die hem op zijn best verveelde. Hij had zich nooit willen realiseren dat de dag dat hij moest trouwen angstig dichtbij kwam, omdat zijn vader diep verzonken was in zijn dementie en als graaf niets meer kon betekenen, waardoor van hem verwacht werd dat hij zijn best moest doen om een nieuwe dynastie te vestigen. Hij zou het stokje spoedig moeten overnemen en die gedachte maakte hem kotsmisselijk. Het enige lichtpuntje was dat elke moeder met een huwbare dochter wel twee keer na zou denken als zijn financiële situatie bekend werd. Als alleen de Schuldenarengévangenis maar niet zo voor hem opdoemde!

Hij boog voor de derde maal, in de hoop dat Marguerite deze hint zou begrijpen.

Gelukkig, ze werd rood, maakte een onberispelijke reverence en draaide zich om naar de grote U-vormige trap.

-

Marguerite liep langzaam terug naar haar kamers op de tweede verdieping. Ze vroeg zich af of ze iets onder de leden had, omdat ze zich ongewoon vermoeid en misselijk voelde. Zelfs de onverwachte ontmoeting met de knappe

Lord Morvern had haar niet op kunnen beuren uit haar sombere bui.

Ze slaakte een diepe zucht. Het was niet makkelijk om met je vijftiengste weduwe te zijn, ook al was ze nog zo rijk. Haar afschuwelijke echtgenoot was nu acht maanden geleden gestorven en dat betekende dat ze verplicht was om zware rouw te dragen. Volgens de regels van de maatschappij moest ze twee jaar in de rouw blijven. Dat betekende dat ze twee jaar lang afstand moest doen van elke feestelijke sociale gebeurtenis. De enige uitzondering was dat ze sobere theevisites mocht afleggen bij bazige oudere dames. Gelukkig kende ze niemand van die soort. Haar dagen regen zich aaneen in soberheid en eenzaamheid.

Ze verlangde oneindig naar de dag dat haar eerste rouwjaar over zou zijn. Dan mocht ze grijze en lila kleding gaan dragen in plaats van het deprimerende zwart waarin ze nu rondliep. Ze zou dan alleen naar zwaarwichtige drama's in de schouwburg en de opera mogen gaan, maar iets was altijd beter dan niets. Ze mocht dan muzikale avonden bijwonen zolang de muziek maar niet te werelds was. Als ze er de juiste persoon voor zou kunnen vinden zou ze zelfs naar bals mogen gaan, bals waarop niemand iets aan te merken zou hebben, natuurlijk, onder de voorwaarde dat ze absoluut niet danste. Dat alles totdat haar tweede jaar van rouw voorbij zou zijn.

Ze was in ieder geval blij dat ze het sombere huis van haar man had kunnen verkopen. Ze was daar de vreemde eend in de bijt geweest, al die jaren dat ze daar had moeten wonen. Het personeel was merkwaardig gehecht geweest aan haar overleden man en dat had ze geweten! Ze waren argwanend geweest over haar afkomst en schoonheid en hadden niets gedaan om het haar als nieuwe en jonge bruid

van hun meester enigszins naar haar zin te maken. Als haar trouwe Rose niet met haar mee was gekomen naar haar nieuwe leven, dan was ze waarschijnlijk in dat huis verhongerd en vervuild.

Ze had vaker in haar kamer een dienblad met eten gehad dan dat ze een maaltijd met haar man in de eetkamer had gedeeld. Ze was ervan overtuigd dat als Rose niet nauwlettend had toegezien op haar dagelijkse behoeften, ze weinig voedsel in haar buik zou hebben gehad. Ze was, zeer tot haar opluchting, nooit meegevraagd op haar mans handelsreizen en de keren dat ze het huis mocht verlaten vanwege een sociale functie waren op één hand te tellen.

Het was niet verwonderlijk dat ze zonder schroom haar mans staf had ontslagen, toen het huis eenmaal was verkocht. Ze had zich op hen gewroken door ze op straat te zetten zonder getuigschrift. Ze had alleen Crowley de koetsier aangehouden en naar het huis op de hoek van Piccadilly meegebracht, niet alleen omdat hij niet zo slecht bleek als de anderen, maar vooral omdat hij op de hoogte was van enkele gebeurtenissen zoals een rit naar een begrafenis waar ze veel te laat aankwam, haar vriendschap met een laaggeboren wasvrouw en haar liaison met een zekere pastor. Daarbij hadden er in de stallen in het huis op de hoek van Piccadilly geen rijtuigen gestaan, waardoor een vaardige koetsier ook ontbrak.

Marguerite drukte haar vingers tegen haar voorhoofd: ze voelde het begin van een migraine aanval opkomen.

Grote goden, maar ze was best snibbig tegen Stevie geweest! Het speet haar dat ze haar eigen frustraties over zijn arme hoofd had uitgestort. Hij kon het nu eenmaal niet helpen dat ze vijf jaar geleden met de bijna veertig jaar oudere William was getrouwd alleen maar om haar ouders

voor het armenhuis of zelfs de Schuldenarengewangenis te behoeden. Het enige wat haar ouders konden was alsmaar geld over de balk gooien totdat er nagenoeg geen cent meer te besteden viel. Er ging nu maandelijks een bedrag naar de huishouding van haar ouders, maar Marguerite vreesde dat het weer lang niet genoeg zou zijn voor de werkelijke uitgaven daar. Ze verwachtte elk moment weer op een smeekbede om geld.

Ze opende de deur van haar spaarzaam gemeubileerde slaapkamer. Het was er bijna Spartaans met alleen maar het ouderwetse bed waarop een dunne matras lag, de oude dekenkist en een tafel met een stoel.

Stevie wist volgens haar niet dat het huis haar eigendom was en dat ze het alleen maar aan haar ouders leende als ze in Londen waren. William had uiteraard geweten waarom haar ouders haar aan hem uitgehuwelijkt hadden en had het huis aan haar ‘geschonken’ op hun trouwdag. Hij had gewoonweg niet gewild dat de nieuwsgierige en bazige moeder van zijn vrouw bij hem in huis zou logeren, dus had hij een ander huis in Londen gekocht. Hij had het nauwelijks laten gemeubileren, noch iets van waarde in het huis neergezet, omdat hij verwachtte dat elk voorwerp van enige waarde zijn weg zou vinden naar één van de pandjeshuizen die Londen rijk was, zodat er weer geld zou komen voor nieuwe onverantwoorde uitgaven van zijn geminachte schoonfamilie.

Het huis op zich was al een duur genoeg huwelijkscadeau geweest, hoewel het door zijn vrouw gewoon in zijn eigen bezit bleef en hij het ongetwijfeld weer zou verkopen als iemand er maar genoeg voor wilde betalen.

William en Marguerite hadden nooit ergens anders gewoond dan in hun dure huis op de Berkeleystraat. Zij hadden daar tussen het neusje van de zalm van de adellijke en rijke families gewoond, maar hadden nooit uitnodigingen ontvangen van hun burens. Hoewel Marguerite de enige dochter was van de overleden Lord John Ross, de laatste baron van Halkhead, was oude Alexander in hun ogen alleen maar een parvenu, die zijn rijkdom ontleende aan een bijzonder rijke maar burgerlijke vader.

Marguerite zuchtte weer. Haar huwelijk met William was ondanks al het geld niet erg paradijselijk geweest. Gelukkig had ze zich, zo jong als ze was geen enkele illusie gemaakt over hun verstandhouding. Natuurlijk was er voor een jong meisje van net achttien niets te verwachten van een man van achtenvijftig.

Het landschap van haar huwelijk had zich ontpopt tot een woestijn. William bleek een achterdochtige en jaloerse man te zijn. Marguerites huwelijksjaren waren niets anders dan een verblijf in een sombere cel, met een harteloze staf als bewakers.

Het was wel gebeurd dat ze een of andere belangrijke koopman of investeerder hadden moeten ontvangen, maar verder was er nagenoeg geen contact geweest met hun burens en wijkgenoten. William noemde ze ‘verspillers’ en weigerde om met ze om te gaan. Dat betekende dat Marguerite geen enkele ervaring had met de vele feestjes en partijen die er in haar buurt werden gegeven en ze vereenzaamde snel.

-

Marguerite had nogal haastig en op sobere wijze haar reverence voor de Koningin gemaakt: haar ouders vonden dat hele dure circus maar overbodig. Ze hoefde de

huwelijksmarkt daarna niet op omdat William Alexander al voor haar ‘reverence’ om haar hand had gevraagd en de onderhandelingen over de verkoop van Marguerites lichaam voor zo’n hoge prijs dat alle schulden van de McKennas konden worden afbetaald en er flink wat over bleef allang waren begonnen. De McKennas beseften heel goed dat met ouwe Alexanders huwelijksaanzoek de gebraden haan in hun mond was gevlogen en dat nooit iemand zijn aanbod zou kunnen evenaren. Op deze manier werd Marguerites blauwe bloed geofferd op het altaar van een steenrijke, oude, verachte schoonzoon.

Marguerite snoof zachtjes. Haar moeder was zo hebberig geweest dat ze geen moment had willen stilstaan bij wat ze haar dochter aandeed met dit huwelijk. Iedereen met een hart had kunnen zien aankomen dat een beeldschoon meisje van nauwelijks achttien niets te verwachten had van een huwelijk met zo’n oude bok. Een heel vette, stinkende oude bok ook nog, omdat William Alexander maar van twee dingen hield in het leven: enorme hoeveelheden vet voedsel en nog meer drank, terwijl hij zich in geen maanden waste.

Marguerite had wel gehoord dat William Alexander ooit eerder getrouwd was geweest, maar dat zijn vrouw een vroegtijdig graf had gevonden, zonder hem een erfgenaam voor zijn imperium te geven.

Marguerite had geweigerd om naar verhalen over zijn eerste vrouw te luisteren, of hoe hun huwelijk was geweest toen ze haar wettelijke plaats naast William in het huis in Londen innam. Met William getrouwd moeten zijn was al erg genoeg zonder dat ze ook nog naar de verhalen over haar voorgangster moest luisteren. Ze had God al stiekem op haar knieën gedankt dat ze niet behept was geweest met

stiefkinderen. Amper een week in haar wittebroodsweken had ze ook begrepen waarom en dat was toen weer reden genoeg geweest om een dankgebedje richting Onze Lieve Heer te sturen in de sobere wetenschap dat niet alles op deze aarde voor geld te koop was. Zelfs niet voor William Alexander.

-

Marguerite sloeg haar bed open en rinkelde de bel voor haar oude kamenierster Rose om haar uit haar japon en haar korset te haken. Ze ging maar een dutje doen. Wie weet zou dat haar depressieve gevoelens en haar opkomende migraine onderdrukken.

Toen ze eenmaal in haar bed lag dacht ze aan de knappe gast die haar halfbroer mee naar huis had gebracht: Philip Agnew, Lord Morvern. Het was bijna onvoorstelbaar hoezeer hij op zijn broer Hengist leek.

Ze had even gedacht, toen ze de deur naar de bibliotheek had geopend dat Hengist haar eindelijk was komen opzoeken, om haar uit dit leven van verveling te redden, net zoals hij haar jaren geleden van een stel struikrovers had gered.

Ze duwde haar hoofd diep in haar kussen.

Hengist. Het was al meer dan vijf jaar geleden gebeurd: die sterke armen, die bijna onschuldige kus nadat hij haar van de struikrovers had gered die de koets van William hadden willen beroven, waarin ze op weg naar haar huwelijk had gezeten.

Ze sloot haar ogen en legde haar hand precies op de plek op haar borst waar Hengists hand had gerust.

Hengist. Ze wist dat hij terug was gegaan naar een van de oorlogen die de Britten voerden. Eerst naar Denemarken en daarna was hij naar Portugal verscheept om te dienen in

het beroemde regiment van de Hooglanders, dat de Zwarte Garde werd genoemd.

Ze had in het geheim alle bewegingen van de Zwarte Garde gevolgd: door Portugal, Spanje in en daarna weer terug naar Portugal. Ze had alle kranten die William in zijn bibliotheek had liggen, afgezocht naar Hengists naam of dat van zijn regiment.

Oh, wat had ze vaak aan hem gedacht, verteerd van jaloezie voor alle vrouwen die hem konden zien en meemaken: de vrouwen die het leger volgden, de mooie dochters van de getrouwde officieren, de aantrekkelijke Spaanse meisjes, die ongetwijfeld achter hem aan liepen... Er zouden zich zoveel gelegenheden voordoen waarbij hij verliefd kon worden op de een of andere vrouw en wie weet, besluiten haar te trouwen. Haar ogen sloten zich en haar hand schoof langs de zoom van haar nachthemd omhoog.

Denken aan Hengist kon haar voor enkele ogenblikken een gevoel van geluk bezorgen. Marguerite wist dat ze bijna geobsedeerd was door hem en dat de enkele gedachten aan die enkele kus haar door de ergste momenten van haar huwelijk had heen geholpen.

Ze bevochtigde haar lippen en glimlachte. Er was niks mis met dromen over hem, nietwaar?

-

Dagboek van M. Aurora Ross

-

31 januari 1810

Het was werkelijk heel bizar om Lord Philip Morvern vandaag in mijn huis te zien. Ik stond als aan de grond genageld en omdat ik er werkelijk niet aan gewend ben om gasten in huis te hebben, heb ik me, geloof ik, een beetje merkwaardig gedragen.

-

Meneer Baines heeft gelukkig iemand gevonden om het huis in de Berkeleystraat van me over te nemen. Het is inderdaad de rijke graaf uit de buurt van York geworden die het huis heeft gekocht. Ik geloof dat hij Cyril Fairfax, graaf van Rotherham heet. Hij heeft het huis nodig voor als zijn drie dochters hun reverence voor de Koningin moeten maken. Ik zou zijn naam op moeten zoeken in de Debrett's, de gids voor de adel, maar William heeft er uiteraard nooit eentje gehad omdat hij altijd weigerde met aristocraten om te gaan en ik vergeet maar steeds om er eentje voor mijzelf te kopen. We hadden er nooit een nodig, omdat ik me nooit onder de mensen mocht komen, adellijk of niet. De paar keer dat William en ik op een sociale functie moest verschijnen werd ik gauw in een rijtuig gemoffeld, zodat niemand me kon zien. Vreselijk dat ik iemand ben geworden die verstopt moest worden omdat mijn rijke ouwe man zo jaloers was. De enige mensen die ik leerde kennen, hoewel leren kennen is in dit geval wat veel gezegd, waren de lakeien die in het huis tegenover het onze werkten.

Rose had me uitgelegd dat het de lakeien van Lady Elton waren en elke keer dat ze zich naar buiten haastten om gasten te ontvangen, verstopte ik me achter het gordijn in mijn slaapkamer om ze te bespieden. Inderdaad, ik

bespiedde ze, zoals een kind verlangend naar een etalage met prachtig speelgoed kijkt. Die Lady Elton houdt er een heel speciale smaak in lakeien op na! Ze zijn allemaal lang, gespierd en aantrekkelijk om te zien. Ik weet dat het niet de mode is dat een man bundels spieren heeft, dat hebben alleen boerenknechten en matrozen, maar eerlijk gezegd vind ik het prachtig. Vraag me niet waarom, maar alleen maar kijken naar deze mannen maakt dat mijn knieën gaan knikken.

Ik begrijp dit soort gevoelens veel beter sinds ik mijn akkefietjes met Simon Desmond had. Simon had niet overmatig veel spieren en hij was ook niet lang, maar als ik naar zijn mond keek, een hele lekkere mond mag ik wel zeggen, dan had ik dat zelfde gevoel, diep in mij, als wanneer ik Lady Elton's lakeien bespiedde.

Rose zei me dat ik 'was ontwaakt' en ze moest toen heel hard giechelen.

Ik weet niet precies wat ze ermee bedoelde, Simon ging nooit tot het uiterste, als je begrijpt wat ik bedoel. Ik wilde het ook niet. We waren per slot van rekening niet getrouwd en ik ben echt niet een of andere slet die haar benen spreidt voor de een of andere geile pastor. (Wat zeg je van mijn nieuw opgedane vocabulaire? Ik ben nog een paar keer met Meg gaan praten.)

Rose weet dat ik nooit tot het uiterste ging met Simon en ze zei me dat dat maar goed was ook. Ze zou het gênant hebben gevonden om haar apotheker om een afdrijvend middeltje te vragen omdat haar bazin zo dom was geweest om van iemand waarvan het nooit de bedoeling was geweest zwanger te raken. Ik vind dat Rose daar erg gemakkelijk over denkt. Als ik ooit zwanger zou raken, kan me niet

schelen van wie, dan zou ik het kindje in mijn buik koesteren en beschermen. Ik zou het nooit wegmaken.

Simon vroeg zich weleens af of een huwelijk tussen ons mogelijk was, maar ik was niet zo dom dat ik daarop inging. Ik ben de dochter van een baron en behoorlijk rijk ook, dus ik denk dat ik de sociale ladder beter kan beklimmen dan naar beneden vallen. Ik weet dat ik nu een rijke erfgename heet te zijn, allemaal door Williams achteloosheid (zijn advocaat vond het prettig om me in te wrijven dat ik alleen maar zoveel geld heb geërfd, omdat William zo arrogant was om te denken dat hij niet vóór mij dood zou gaan. William had nooit zijn testament afgemaakt.) William kennende, denk ik persoonlijk dat hij bang was voor de dood.

Het betekent, dat ik misschien mijn oog kan laten vallen op een zekere tweede zoon van een Schotse graaf, die ergens in Portugal of Spanje aan het vechten is.

Terug even naar Simon: iemand had lopen kletsen over een immorele rijke weduwe waar Simon zich op onfatsoenlijke wijze mee gedroeg, dus haastte zijn familie om een bruid voor hem te zoeken, ongetwijfeld een lief kind met wat geld. Ze regelden een pastorie voor hem ergens in Sussex en voilà, rijke weduwe exit Simon Desmond' s leven. Ik moet bekennen dat ik hem best mis af en toe, vooral die hele slimme tong van hem. Het is niet makkelijk om alleen maar herinneringen te hebben en je eigen vingers. Simon was, achteraf gezien een geweldige oplossing voor een jonge weduwe en ik zou niet weten of er meer zoals hij in Londen rondlopen.

Het was dus eigenlijk wel heel leuk om Lord Philip Morven in mijn huis te zien en ik bloos nog van de aandacht die hij aan me schonk.

Het was wel jammer dat Stevie helemaal niet blij leek dat ik die bibliotheek binnen kwam. Ik vind hem erg veranderd sinds hij eenentwintig werd en in Londen kwam wonen, afgelopen herfst. Ik kan goed begrijpen dat hij niet in Edinburg wilde blijven wonen, bij die dominante vader met zijn eeuwig slechte humeur en mijn bazige moeder.

Lord Morven is trouwens bijna het evenbeeld van Hengist. Hij heeft weliswaar blauwe ogen, terwijl Hengist volgens mij grijzigere ogen heeft, maar ze zijn beide lang, blond en gespierd. Oh, ik hoop zo dat Hengist spoedig naar huis zal komen, naar Londen, dan. Ik wilde Lord Morvern een paar dingen vragen over zijn broer, maar het was er helaas niet de gelegenheid voor.

Kan je je voorstellen dat ik Hengist vijf jaar geleden voor het laatst heb gezien? En nu Simon me wat dingen heeft geleerd, hoe het kan zijn tussen man en vrouw, vraag ik me af hoe het zou zijn als Hengist en ik... Nou ja, ik ben heel nieuwsgierig hoe Hengist zou zijn in die harde en stijve je-weet-wel staat waarin Simon altijd belandde als we begonnen te kussen.

Volgens Meg kan een man de daad niet bedrijven als hij niet in die je-weet-wel staat verkeert. Stom genoeg begrijp ik nu pas, waarom de ouwe William altijd zo boos reageerde als ik hem niet in die staat kon brengen. Ik vraag me nu werkelijk af of ouwe William het niet beter had kunnen doen met een ervaren vrouw als Meg. Oh, begrijp me niet verkeerd, ik zou het niemand aan willen doen om ooit een bed te moeten delen met iemand als William, zeker die lieve Meg niet. Ik wil er alleen maar mee zeggen dat hij veel beter een ervarener bruid had kunnen zoeken.

Ik heb me de laatste tijd vaak afgevraagd hoe Hengist eruit zou zien in de je-weet-wel- situatie. Gewoon uit nieuwsgierigheid. De eerste keer met Simon, toen hij zichzelf tegen me aanduwde toen we gekleed waren was best verrassend. Het voelde alsof er een stuk van zijn wandelstuk tussen ons ingeklemd zat. Gek genoeg realiseerde ik me toen pas dat Hengist ook zo'n wandelstok had toen hij me kuste. Ach, lieve God, wat was ik toen naïef!

Misschien moet ik ophouden aan deze dingen te denken. Simon is getrouwd en volgens de krant is Hengists regiment ergens in Portugal, in de buurt van Lissabon. Ik heb trouwens in geen tijden meer iets over Hengist gelezen, sinds hij op de lijst stond van de zwaargewonden vorig jaar september. Het is waar dat ik nauwelijks meer een krant heb durven lezen sindsdien. Misschien is alles toch nog goed met Hengist, want Lord Morvern droeg geen tekenen van rouw. Hij leeft dus nog!

Ik wou dat ik wist of hij nog weleens aan me denkt! Volgens Rose liggen die dingen bij mannen heel anders dan bij vrouwen en ze heeft me verboden om hem te schrijven. Ze zei dat het niet damesachtig is om een man na te lopen. Het maakt me triest om te beseffen dat ze waarschijnlijk gelijk heeft.

-

Gisteren vertelde meneer Baines me dat het een goed jaar was voor Alexander & Stephens en dat ik daardoor en door de verkoop van de Schotse scheepswerven en eentje in Hull tachtigduizend pond rijker ben! Hij heeft ook een investeerder gevonden in Boston die misschien wel de Londense werven en die in Bristol wil kopen. Ik weet het nog niet helemaal zeker of ik ze allemaal moet verkopen en

zou iemand daarover advies willen vragen. Ik weet toevallig dat meneer Baines een percentage krijgt van alles wat hij verkoopt, dus hij kan er niet objectief over zijn. Ik geloof dat meester Lane het niet helemaal eens is met de verkopen, hoewel hij er niet veel over heeft gezegd.

Het schijnt dat ik nu één van de rijkste vrouwen ben van het hele koninkrijk, maar ik zou graag al mijn geld afstaan voor een man zoals Simon met zijn zachte mond en... Ach, het heeft ook geen zin om daarover na te denken. |Ik moet per slot van rekening tot het einde van april 1811 in de rouw blijven. De kans dat ik iemand ontmoet die jong en aardig is en die zichzelf in een wandelstok kan veranderen en die lekkere dingen kan doen met zijn mond en tong is zo goed als nihil. Misschien moet ik Lady Elton nadoen en een paar goed ogende lakeien in dienst nemen. Of misschien moet ik iets beginnen met die knappe Lord Morven, of naar Portugal gaan. Ach, dat laatste zou ook niet erg slim zijn, ze zijn daar immers in oorlog met de Fransen!

**

Hoofdstuk 5: STEVIES LIST

-

Stevie had uiteindelijk toegegeven aan Philips dringende verzoek om zijn spullen op te halen uit het huis in Upper Brookstraat.

Hij zat nu sombertjes in Marguerites rijtuig.

Het moment dat ze bij Philips huis arriveerden opende hij nerveus het dakluikje om met de koetsier af te spreken, dat hij gewoon op de bok moest blijven zitten en opletten.

Hij staarde nadenkend naar het donkere huis. Het was niet heel groot, maar met Philips manier van leven was het ook niet noodzakelijk dat hij een groot huis had. Volgens Philip was hij er bijna nooit, hij sliep er niet eens als dat zo uitkwam. Stevie bedacht zich met pijn in zijn hart dat die opmerking wel zou betekenen dat hij bij iemand anders sliep ‘als dat zo uitkwam.’

Het huis was onverlicht. Philips bediende lag ongetwijfeld ergens in het huis zijn roes uit te slapen. Volgens Philip was de man nogal gek op gin en slobberde hij er liters van als hij niet voor Philip hoefde te zorgen.

Stevie had zich al meer dan eens afgevraagd waarom de knecht bij Philip bleef, terwijl de rest van de staf allang weg was gegaan of ontslagen. Philip had hem lachend verteld dat de man een verhouding had met een dienstmeisje in een naburig huis en dat hij op die manier elke dag makkelijk aan een warme maaltijd kwam. Ze scheen hem zelfs te helpen met het schoonhouden van het huis in haar vrije uurtjes, zolang hij maar af en toe met haar vrijde.

Philip had gegniffeld dat hij het allemaal niet beter kon wensen, maar Stevie had deze keer niet met hem

meegelachen. Zijn instinct had hem gewaarschuwd dat Philip misschien niet helemaal de waarheid sprak. Welke knecht zou nu zonder betaling voor iemand willen blijven werken? Behalve wanneer hij er iets anders voor in de plaats zou krijgen van zijn knappe werkgever!

Stevie keek nerveus van de voordeur van het huis naar zijn koetsier, die volgens zijn instructies op de bok was blijven zitten, voor het geval Stevie snel het hazenpad moest kiezen.

Er waren geen verlichte lantaarnpalen in de buurt en het portiek van het huis was aardedonker.

Stevie kon de nabijheid van de Thames ruiken, omdat Philips huis op het meest westelijke stuk van de Upper Brookstraat lag, waar de rivier vlak langs stroomde.

Hij nam aarzelende stappen in de richting van het donkere portiek. Hij was er niet helemaal van overtuigd dat de schuldeisers waren weggegaan. Hij wist alles over schuldeisers met ouders die hun geld alleen maar over de balk gooiden. Hij herinnerde zich dat schuldeisers zelden hun prooi los lieten.

Een hand als een bankschroef greep hem plotseling bij zijn nek en hij verstijfde van schrik. Het brede gezicht van een reus van een vent doemde voor hem op.

“Ik heb ‘em.” riep de reus triomfantelijk en mensen om hem heen begonnen tegelijk te schreeuwen.

Stevie probeerde uit alle macht uit de greep van de man te ontsnappen waarbij hij hem met zijn modieuze wandelstok in zijn buik stak. Loeiend van de pijn liet de man hem los, maar Stevie werd onmiddellijk door iemand anders onder de armen beetgepakt, terwijl zijn wandelstok hem werd afgenomen.

Een stinkende vent hield een toorts bij zijn gezicht.

“Dat is ‘em niet, jongens,” riep hij, “laat ‘em maar los!”

De ruwe handen die Stevie in zijn greep hielden verdwenen onmiddellijk.

Stevie stond te trillen in het harde licht van de toortsen.

“Ik ben jonker Stephan Mackenzie, de zoon van baron McKenna,” beet hij hen toe, terwijl hij uit alle macht probeerde om zijn angst voor de boze groep te overwinnen, “wat zijn jullie hier aan het doen?”

Enkele van de mannen groetten hem eerbiedig en iemand gaf hem schielijk zijn wandelstok terug.

“We zijn hier om Lord Morverns schulden te incasseren,” riep een van hen nors, “we hoorden dat hij had zitten gokken in de Cockpit en we willen ons deel voordat hij naar de gevangenis gaat.”

Stevie werd wit van schrik toen hij begreep dat de arrestatie van zijn nieuwe geliefde spoedig een feit zou kunnen zijn. Als iemand een rechter had kunnen overtuigen dat Philip de gevangenis in moest dan zou alles verloren zijn. Het beeld van zijn geliefde in een vuile cel was genoeg om hem bijna te laten flauwvallen. Hij beseftte dat hij iets moest doen om dat schrikbeeld weg te houden van Philip. Oh, God, geld, geld, geld, Philip had nu geld nodig en snel! Hij dacht koortsachtig na. Geld...Wie had er genoeg geld om... Hij kreeg een plotselinge ingeving.

Hij slikte en riep: “Lord Morvern zal zich met mijn zuster, de rijke weduwe van William Alexander van Alexander & Stephens ondernemingen verlossen zodra haar periode van rouw voorbij is. Ik weet zeker dat alle schulden snel zullen worden betaald. Mijn zuster is een buitengewoon rijke vrouw!”

De groep schuldeisers keek hem argwanend aan. Stevie wees naar de luxueuze stadskoets met de twee dure paarden

ervoor. Gelukkig was William Alexander alleen maar gierig geweest over dingen die je niet kon zien. De koets was net zo prachtig als de weduwe die hem overdags gebruikte. Er was geen wapen op de koets geschilderd, waardoor het alleen maar duidelijker was dat de koets de eigendom was van een rijke burger.

Een van de leiders van de schuldeisers keek Stevie achterdochtig aan.

“Ik hoop voor jou dat je de waarheid spreekt anders wacht je wat!” dreigde hij.

Stevie kon alleen maar slikken en knikken.

-

“Wát heb je gedaan?”

Philip stond met opgestroopte mouwen voor een benauwde Stevie. Hij had zijn das, jasje en vest op de enige stoel die de kamer in de herberg rijk was gegoooid.

Stevie had de kamer in een drukke herberg net buiten Londen voor hem gehuurd. Hij had er lang over nagedacht wat de beste plaats zou zijn om Philip te verbergen en zijn keuze was uiteindelijk op de herberg gevallen die noordelijk van Londen lag. Bij deze herberg was het weliswaar een komen en gaan van postkoetsen en privé-rijtuigen, maar dat betekende dat niemand lang in de herberg verbleef. Het was een plaats waar paarden werden gewisseld, waar een snelle maaltijd werd gegeten voordat de reis werd vervolgd. Mensen uit de Kringen, die Lord Morvern zouden kunnen herkennen verbleven zelden in zo'n herberg. Als ze in hun eigen koetsen reisden was de herberg te dicht bij Londen om er te stoppen voor een maaltijd, laat staan voor een nachtelijk verblijf.

Zolang Philip zijn gezicht niet in de gelagkamer vertoonde, verwachtte Stevie niet dat iemand hem zou herkennen in deze omgeving.

Na zijn ontmoeting met de groep schuldeisers had hij er van afgezien om Philips huis binnen te gaan. Hij was naar huis gegaan om te slapen. De volgende morgen had hij een jongen met een briefje naar John Row gestuurd, hem op het hart drukkend dat het voor niemand anders was dan voor de knecht. Hij vroeg John Row om de voor Philip noodzakelijke toiletartikelen in te pakken en een extra set kleren. Hij had de knecht met het valies in zijn eigen huis opgewacht, om eventuele schuldenaren het spoor naar Philip bijster te maken.

Hij had voor het verblijf vooruitbetaald, zodat het zeker was dat Philip daar een week kon blijven, voordat hij eventueel naar zijn eigen huis terug ging.

Stevie keek verlangend naar het smalle bed in de kamer.

“Het was de enige manier om ze weg te krijgen bij je huis,” zei hij verontschuldigend, denkend aan de andere keer dat zijn familie dezelfde redenen hadden gebruikt om hun schuldeisers van zich af te houden. Toen zou Marguerite met Alexander trouwen.

Philip begon ineens te lachen.

“Denk je dat ze me zou willen?”

Stevie haalde zijn schouders op.

“Ik zou’t niet weten,” antwoordde hij terwijl hij verlangend naar Philips gespierde benen staarde in de strakke broek.

“De meeste vrouwen kijken niet echt neer op een Burggraaf, die ook nog eens de erfgenaam is van een graaf,” argumenteerde Philip.

Stevie fronste zijn wenkbrauwen. Hij was ineens niet meer zo zeker van het succes van zijn plannetje.

“Haar huwelijk met de Vetzak schijnt een ramp te zijn geweest. Ik weet niet zo zeker of ze zal staan te trappelen om zo gauw weer te trouwen. Ik denk dat je haar zelf zult moeten overhalen door haar het hof te maken, als je begrijpt wat ik bedoel. Denk je dat je dat kan?”

“Wat is de kans van slagen? Ze is toch nog steeds in diepe rouw? Ze lijkt me nogal ouderwets en netjes.”

“De vraag is of jij het op kan brengen om haar het hof te maken,” merkte Stevie onschuldig op.

Hij kende Philip nog niet zo lang, maar hij was er wel al van overtuigd dat zijn nieuwe minnaar niets met vrouwen te maken wilde hebben, laat staan om er een te trouwen.

“Ik kom uit de hoogste aristocratische kringen,” pochte Philip, “ik weet hoe ik me moet gedragen tegenover een vrouw van niveau, vooral als ik niet de rest van mijn leven in een gevangenis wil zitten.”

Philip trok zijn jasje van de stoel en trok het snel aan.

“Laten we naar beneden gaan om iets te drinken. Je hebt toch nog wel geld?”

Hij beende de kamer uit, Stevie dwingend om van het bed te springen en hem snel drie trappen omlaag te volgen.

Philip grijnsde naar Stevie die hem nurks aankeek. Hij wees naar de plaats naast zich op de bank en pakte Stevie onder de tafel stevig in zijn kruis beet toen de jongen wat onwillig naast hem kwam zitten.

“Straks... mijn Prins,” fluisterde hij veelbetekenend.

-

“Slecht nieuws,” kondigde Stevie aan. Hij knoopte zijn gulp dicht en ging weer naast Philip op het smalle bed liggen.

Philip keek verveeld naar het plafond. Het was een langdradige dag geweest, waarop niets gebeurde en daarom was hij uit louter verveling een vrijage met de kleine jonker begonnen, hoewel het nog klaar daglicht was en hun kleine bed spelletje niet zonder gevaar was. De kamer had weliswaar een slot, dat inderdaad toe was gedraaid voor ze zich hadden overgegeven aan hun seksspel, maar de jongen had nogal de neiging om te kreunen en steunen en iedereen die maar nadacht over de twee mannen op een kamer waaruit dat soort geluiden kwamen, zou in staat zijn om de meest ongewenste conclusies te trekken.

Aan de andere kant gebeurden er in de herberg dingen die toegejuicht werden door enkele van de rondborstige barmeiden in de gelagkamer, die ook heel wat gekreun en gesteun tot gevolg hadden. Philip had allang in de gaten dat de herbergier niet vies was van dat soort zaken, zolang er maar geld aan werd verdiend. Zulke prostitutie-diensten ‘aan huis’ trokken heel wat mannelijke reizigers aan. Het was gemakkelijk, ze hoefden er bijna hun kamer niet voor uit om vrouwelijk gezelschap te zoeken, laat staan dat ze erop uit moesten in Londen.

De herberg had twee gelagkamers: één voor de ‘normale’ reizigers, bestaande uit families met kinderen en voor de reizigers van een bepaald hoger niveau, en eentje voor de mensen die wat minder eisen wilden of konden stellen aan hun verblijf, zoals meereizende bedienden, koetsiers en de plaatselijke bevolking die alleen wat kwam eten of drinken.

Philip gaf er de voorkeur aan om in de eenvoudigere gelagkamer te zitten, vooral omdat helemaal niemand hem daar zou herkennen. Hij had de serveersters in de herberg al duidelijk gemaakt dat hij niet in hun soort fysieke diensten

geïnteresseerd was. Hij maakte zich er weinig zorgen over dat de dames zijn geaardheid doorzagen en dat door zouden vertellen. Ze waren er ook niet vies van om elkaar te plezieren als ze geen klanten hadden. Hij was daar zelf eens een onwillige getuige van geweest.

Hij baalde ervan dat hij niet terug kon gaan naar zijn eigen huis, maar na een snelle berekening van de hoogte van zijn schulden, minstens twintigduizend pond of misschien wel meer, was hij ervan overtuigd dat hij Londen eigenlijk maar beter helemaal kon verlaten.

Hij draaide zijn hoofd langzaam naar de jongen die een hele slimme stalker was gebleken. Hij haatte ze, de stalkers en lijdzame volgers die om zijn aandacht bedelden en hij meed ze meestal als de pest. Nu hij de straten niet kon afstruinen naar partners die meer naar zijn smaak waren verzoende hij zich er maar mee om de kleine fat in zijn bed te nemen. Iets was onder de omstandigheden beter dan niets.

“Wat is er, mijn Prins?” vroeg hij aan de jongen.

Philip bedacht zich dat de jongen in ieder geval initiatief en durf had getoond en dat het misschien het beste was om hem zolang te vriend te houden.

“Ik heb gedaan wat je me vroeg. Ik heb de kamers van mijn zus doorzocht.”

Philip knikte ongeïnteresseerd.

Hij had Stevie beloofd om door te gaan met diens plan om te proberen om diens halfzus door een huwelijk aan zich te binden. Natuurlijk trok alleen haar geld hem aan. Hij had Stevie gevraagd om zoveel mogelijk over haar uit te zoeken omdat hij wel vermoedde dat het niet eenvoudig zou zijn om de rijke weduwe aan zich te binden. Ze was volgens de eisen van haar tijd een enorme vangst op de huwelijksmarkt. Ze was aantrekkelijk, om niet het woord mooi te gebruiken,

zelfs hij zag dat, ze was een Schotse freule, ze was jong en ze had een enorm fortuin geërfd. De enige voordelen die hij boven alle andere fortuinjagers had, was dat ze nog niet in de Kringen in Londen was geherintroduceerd vanwege haar rouw, terwijl hij haar broertje als enthousiaste handlanger had.

Hij vond het idee behoorlijk beangstigend dat, als hij haar eenmaal had ingepalmd, er na de trouwdag ook een huwelijksnacht zou volgen. Hij had in zijn hele leven nog nooit opgewonden kunnen raken over een vrouw, zelfs niet als ze als twee druppels water leek op de jongen met wie hij net een amoureuus halfuurtje had gehad.

“Ik heb uitgevonden dat ze stiekem gek is op de een of andere vent.”

Philip zuchtte weer.

“Goed dan, mijn Prins, waar gaat het hier om?”

“Ik kon niets belangrijks vinden eerst, dus heb ik haar meid Rose in vertrouwen genomen. Rose begon weer over die ouwe Vetzak en hoe slecht het huwelijk was en zo en hoe ze hoopte dat Cherie nu gelukkig zou worden met een andere man.”

Philip bewoog zijn hand zodat de jongen zou opschieten met zijn langdradige verhaal.

“Ze liet me een doos zien die ze voor mijn zus altijd in haar eigen kamertje verborgen hield. Hij zat vol met krantenknipsels over een of andere vent die Henry Agnew heet. Hij is blijkbaar een majoor in het leger in Portugal. Hij zit in een Schots regiment, begrijp ik.”

Philip ging plotseling rechtop in het bed zitten.

“Hengist? Is ze verliefd op Hengist?”

Stevie schudde zijn hoofd.

“Nee, hij heet Henry.”

“Oh, houd je kop en laat me nadenken,” grauwde Philip. Hij ondersteunde zijn hoofd met beide handen.

“Is er wat, Milord?” vroeg Stevie terwijl hij het niet laten kon om een hand op Philips gespierde dij te leggen.

“Die Henry Agnew, majoor Henry Agnew van het 42ste of 78ste of God mag weten welk regiment is toevallig mijn jongste broer. We schelen een jaar. Hij werd Henry gedoopt maar iedereen noemde hem Hengist naar een gewelddadige Viking, nadat hij twee veel oudere jongens tot pulp had geslagen toen hij twaalf was. Hij is elf jaar geleden het leger in gegaan en is nu meestal ergens aan het knokken in het buitenland. Hoe kan je zus hem kennen?”

Stevie hees zichzelf tegen het hoofdeinde van het bed.

“Een paar van de Hooglander regimenten werd getraind in Edinburg. Wij hebben daar jarenlang gewoond omdat mijn moeder weigerde om in Kenna te blijven. Kan ze hem in Edinburg hebben ontmoet?”

“Zou kunnen,” mompelde Philip.

“Lijkt die Hengist veel op jou?” vroeg Stevie, die een nieuw idee op voelde komen.

Philip gaapte. Hij bedacht zich dat hij zin had in een borrel.

“Behoorlijk. Althans de laatste keer dat ik hem zag. Dat was een jaar of vijf geleden.”

Stevie trok aan een lok van zijn haar. Hij deed dat altijd als hij diep nadacht.

“Dat kunnen we dan in ons voordeel gebruiken,” zei hij langzaam, “we kunnen zorgen dat ze gek op jou wordt, juist omdat jullie zo op elkaar lijken. We moeten wel eerst zorgen dat ze ophoudt om aan hem te denken. Kunnen we niet doen alsof hij is gestorven in een of andere veldslag en

zeggen dat er sprake is van een vreselijke vergissing als hij ooit komt opdagen?”

“En mij een jaar lang in de rouw laten rondlopen?” vroeg Philip venijnig, “je weet dat het hoogst ongepast zal zijn als ik dan trouw. Dan moet ik nog minstens een jaar wachten. Ik dacht het even niet!”

Stevie leunde mismoedig zijn hoofd tegen de witgekalkte muur boven het hoofdeinde.

“We zouden misschien een gerucht kunnen verspreiden dat hij in Portugal is getrouwd met de dochter van een generaal of zo!” riep hij plotseling opgewonden uit, “ik weet zeker dat ze hem dan niet meer moet. We moeten er alleen voor zorgen dat ze het nieuws van anderen hoort, zodat ze niet weet dat wij er achter zitten.”

“Nou, zet een advertentie in de krant!” merkte Philip cynisch op.

Stevie draaide zich om en omhelsde Philip enthousiast.

“Je bent een genie!” riep hij uit.

“Een advertentie?” vroeg Philip smalend, “je bent hartstikke gek!”

Stevie schudde zijn hoofd zodat zijn pas gekrulde haren om zijn gezicht dansten. Het kostte hem elke keer een behoorlijke fooi om Macy over te halen om zijn haar met de krultang te bewerken, maar hij had het ervoor over omdat het hem een modern en nobel uiterlijk gaf.

“Oorlogscorrespondenten! We geven een van hen de tip en als het moet betalen we hem ervoor. Het zou niet voor het eerst zijn dat iemand iets over de oorlog verzon. Als ik me niet vergis is er niets meer gebeurd aan dat front sinds september vorig jaar. Ze suggereren zelfs in het Huis dat het leger maar terug moet komen omdat het alleen maar geld

kost en niemand daar ook maar zijn pink schijnt te verroeren.”

Philip nam de plotseling enthousiaste jongen in een knellende omhelzing.

“Jij bent een genie!” fluisterde hij met een ongeveinsde tedere glimlach. Zijn hand ging naar de zojuist gesloten gulp in Stevie’s broek.

“Oh, ja!” gromde hij.

Hij begreep niet waar zijn plotselinge opwinding voor de jongen vandaan kwam.

“Kom bij pappie, mijn heerlijke, briljante Prins!”

**